

Εβδομάς

Α' τμήμα

ΑΘΗΝΑΙ, 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘΜ. 8

ΠΩΣ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗ ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΛΕΥΚΩΝ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ἡ ἀνακάλυψις ἑνὸς μεγάλου ἀριθμοῦ μαύρων οἱ ὅποιοι εἶνε... σχεδὸν λευκοὶ κατὰ τὴν ἐπιδερμίδα, ἡ δὲ μορφή των δὲν ἔχει τὴν ἀσχημίαν τῶν ἄλλων μαύρων, ἀλλὰ προσεγγίζει μᾶλλον πρὸς τὴν ἀρμονικότητα τοῦ προσώπου τῶν λευκῶν, ἐβαλεν εἰς ἀνησυχίαν καὶ ἐξαιρετικὴν κίνησιν τοὺς εἰδικoὺς ἐθνολόγους.

Ὁ τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι ἀναζητοῦν τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν καταγωγὴν τῶν λευκομαύρων αὐτῶν ἀνθρώπων.

Ἡ μεγαλύτερα πιθανότητα εἶνε ὅτι οὗτοι κατάγονται ἀπὸ δέκα ἀντικεῖς εὐρωπαϊκῆς γυναικός, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα Ἀγγλίδας, τὰς ὁποίας διὰ τῆς βίας ὡδήγησαν μέσα εἰς τὰ παρθένα καὶ ἄγρια ἱκεῖνα δόση, μαύροι ἰθαγενεῖς καὶ τὰς ὑπεχρέωσαν νὰ γίνουν σύζυγοι των.

Τὸ εἰσεσδόν συνδέεται μὲ μίαν ἀπὸ τὰς μᾶλλον τρομερὰς καὶ συγκινητικὰς τραγωδί-
ας τῶν θαλασσινῶν ναυαγίων: τὴν κα-
ταπνίξις τοῦ «Γκρόβενορ» τὴν γενομένην πρὸ 145 ἐτῶν, κατὰ τὸ 1872.

Τὸ ἀγγλικὸν αὐ-
τὸ πλοῖον εἶχεν ὁ-
ναχορήγησιν ἀπὸ τὸν Ἰνδικὸν λιμένα τοῦ Τρινκο-
μάλη, διευθυνομένου εἰς τὸ Κεϊπτάουν, τὴν 13
Ἰουνίου τοῦ 1782. Ἐκτὸς ποικίλου φορτίου
ἐμπορευμάτων, ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐπέβαινον ἑκα-
τὸν περίπου ταξιδιώται, μετὰ τῶν ὁποίων
δεκαπέντε γυναῖκες.

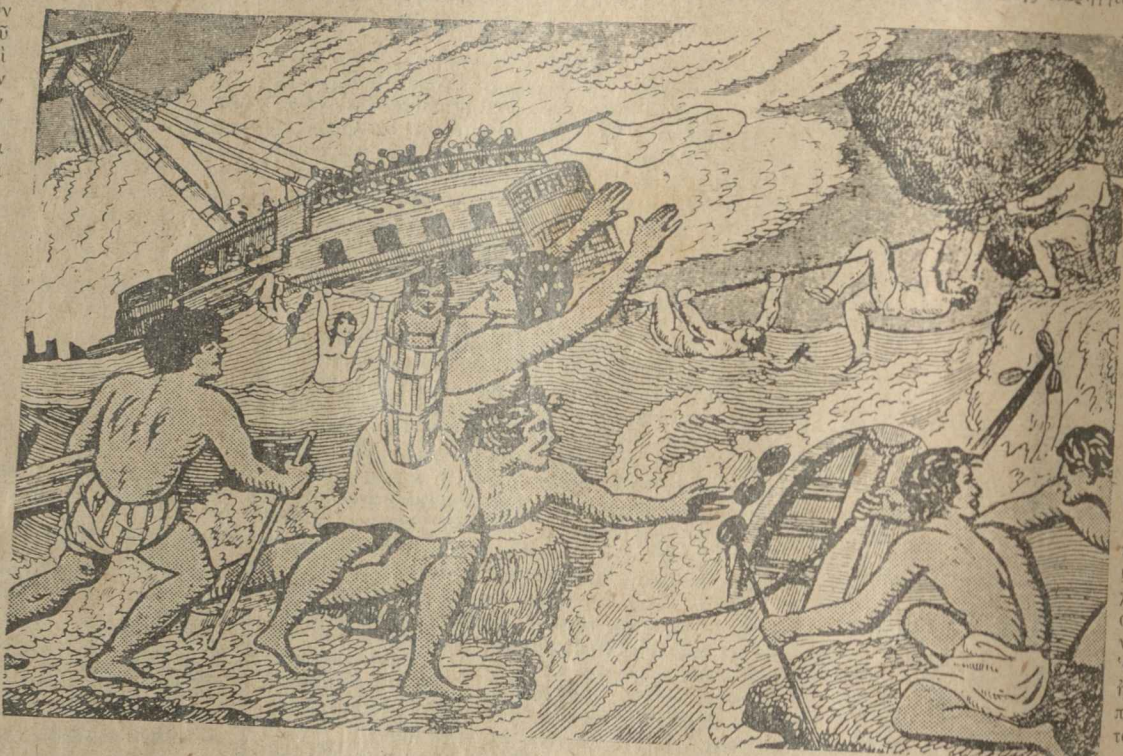
Τὸ ταξίδι κατ' ἀρχὰς ἦτο ὥραϊον καὶ ὁ και-
ρὸς εὐνοϊκός. Ἀλλ' ὅταν ἐφθασε πλησίον τῶν
νοτίων παραλίων τῆς Ἀφρικῆς τὸ πλοῖον εὐ-
ρέθη ἐν μέσῳ τρομεροῦ κυκλώσεως καὶ μᾶς
τρικυμίας πρωτοφανούς. Ὁ πλοίαρχος διὰ νὰ
ἀποφυγῇ ἀσφαλῆ καταποντισμόν, διέταξε με-
ταβολὴν κατευθύνσεως, ἀλλ' ἡ τύχη τὸ ἐξοί-
ψεν ἐπάνω εἰς σκοπέλους ὅπου καὶ ἐναύαγη-
σεν. Οἱ ἐπιβάται μᾶζι μὲ τὸ πλοῖον ἐν ὄλῳ.
Μετὰ πολλοὺς κόπους κατόρθωσαν νὰ περάσουν
ἀπὸ τὸν σκόπελον εἰς τὴν ξηράν. Ἀλλ' ἐκεῖ ἡ
τύχη των δὲν ἦτο καλλιτέρα. Διότι οἱ ἰθαγενεῖς
μῶλις εἶδον τὸ ναυάγιον ἐσπευσάν, ἄφου
μετέβησαν εἰς τὸ ναυάγιον καὶ διήρτασαν ὅσα
ἠδυνήθησαν νὰ διασώσουν, ἐπανήλθον εἰς τὴν
ξηράν. Εὐτυχῶς οἱ ἄγριοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἀνθρω-
ποφάγοι. Ἐδίωξαν μόνον δέκα ἀπὸ τὰς γυναῖ-
κας, τὰς νεότερας καὶ ὡραιότερας, καὶ τὰς
ἐπὶ τῶν δατῶν τῆς βίας εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὅπου
κατόκουν.

Οἱ ἄνδρες ναυαγοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιτά-
ξουν οὐδεμίαν ἀμυναν οὐτε νὰ τοὺς ἐμποδί-
σουν ἀπὸ τοῦ νὰ κλέψουν τὰς γυναῖκας, διότι
αὐτοὶ μὲν ἦσαν ἄσπλοι, οἱ δὲ ἰθαγενεῖς ἦσαν
ὀπλισμένοι μὲ δηλητηριασμένα βέλη. Πᾶσα

λοιπὴν ἀντίστασις των θὰ ἐπέφερε τὸν θάνα-
τόν των. Διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποτα-
χθῶν εἰς τὴν ἐιραμένην. Οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς
διήρσαν εἰς δύο τμήματα καὶ τοὺς ὑπεχρέω-
σαν νὰ τραποῦν ἐκαστὴ ὁμὰς πρὸς ἀντίθετον
διευθύνσιν, ἵσως μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μὴ εἶνε ἡ-
νωμένοι, καὶ οὕτω ἀποτελοῦν ἀπειλὴν μελλον-

παρεδίδετο εἰς δάκρυα καὶ ἐπὶ λυπημένην.

Ὁ ἄγγλος ἀξιωματικὸς μᾶζι
ῥῆθ' τὸ παρῶν τοῦτο γεγονός
τὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν κατόρθω-
σαν εἰς τὴν ἰθαγενὴ εἰς τὴν λα-
ναῖκα, καὶ τῆς παρήγαγεν ὅτι

Ἡ διασπαγὴ τοῦ πλοίου «Γκρόβενορ» ἀπὸ τοὺς ἄγριους

πικρὴν ἐναντίον των ἰθαγενῶν. Οὗτοι δὲ ἐπα-
γαν, ἀφου ἐπῆραν μᾶζι των τὰς δυστυχεῖς
γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι μὲ θρήνους ἀπεχωρίζον-
το ἀπὸ τοὺς συντροφούς των, μὴ γνωρίζουσαι
ποῖα τύχη τὰς ἀνέμενε.

Οἱ ἄνδρες διηρημένοι εἰς δύο ὁμάδας ἐξε-
κίνησαν εἰς τὴν τύχην, μὴ γνωρίζοντες ποῦ δι-
ρηνθύνοντο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποιον θὰ συνή-
των τέλος λευκοὺς ἀνθρώπους. Ἀνάμεσα αὐτῶν
ἐξημῶν κατοικημένους ἀπὸ θηρία, περιελάτουν
ἐπὶ μακρόν. Κατὰ τὴν τραγικὴν αὐτὴν πορεί-
αν, ὁ εἰς τὸν ὁμίλον ἔχασεν ὅλους σχεδὸν
τοὺς ἄνδρας του ἀπὸ πείναν, καὶ μόνον τέσσα-
ρες ἀπὸ τὰς δύο ὁμάδας κατόρθωσαν νὰ φθά-
σουν εἰς ἕνα Ὀλλανδικὸν σταθμόν, ὅπου μετὰ
δακρύων διηγῆθησαν τὴν συμφορὰν των καὶ
τὴν ἀρπαγὴν τῶν γυναικῶν.

Ὁ διοικητὴς τοῦ Ὀλλανδικοῦ τούτου στα-
θμοῦ, ἤκουσε τὴν ἀφήγησιν, ὠργάνωσε μίαν
ἀποστολὴν ἐνόπλιον πρὸς ἀναζήτησιν τῶν λοι-
πῶν ναυαγῶν καὶ ἀπελευθέρωσιν τῶν γυναι-
κῶν. Ἐως ἐδὼ σταματοῦν αἱ ὑπάρχουσαι τῆς
ἐποχῆς ἐκείνης πληροφορίες. Καὶ δὲν γνωρί-
ζομεν ἐὰν ἡ ὀλλανδικὴ αὕτη ἀποστολὴ μετέβη
μέχρι τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ ποῖα ἀποτελέ-
ματα εἶχε.

Μετὰ τινα ἔτη, ὁ ἄγγλος συνταγματάρχης
Γόρδον ἐταξείδενεν ἀνὰ τὰ παράλια τοῦ Ἀ-
κατὰ τὴν ἐπιπορευομένην ἀπὸ μερικὸν ἰθα-
ναῖκα μὲ ἕνα μαῖον παιδί τῆς. Ὁ ἰθαγενὴς
προσέδρακεν ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη ἦτο σύζυ-
γος τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τόπου, ἀλλὰ συχνά

μιοιγοῦνται διάφορα διαδόσεις. Λέγεται ὅτι μᾶλλον
στολή, μετὰ τὴν πληροφορίαν τῆς ἀ-
σθεν ὁ Ὀλλανδὸς διοικητὴς περὶ τῆς
ὁμιλήσαν ἀνοστήρ, ὠργάνωσε μίαν
1790 μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως ἀπελευθέρω-
ματα αὐτὰ. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀπὸ
σύγχρονον τότε περιοδικὸν ἔργον
τῶν Ναυτικῶν ἐκδιδομένου εἰς τὴν
κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ὁμοῦ αὐ-
τοῦ ἄγγλου ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτοῦ
βαλὺδ Ντάνκιν. Ἀλλ' ἀτυχῶς δὲν ἔ-
τάς λεπτομερεῖας τῆς ἀποστολῆς αὐ-
ποῖα ἐν τοῖσι φαίνεται ὅτι ἀπέτυ-
Τυχρότερος ὁμοῦ ἐπῆρξεν ὁ
τοῦ Ἀμερικανικοῦ πλοίου «Ημερ-
ποῖος κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1872
σύμπτωσιν ἐναυάγησε μᾶζι μὲ τὸν
εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο μέρος εἰς τὸ ὁποῖον
πλοῖον «Γκρόβενορ». Εὐτυχῶς αὐτὸ
δὲν ἐπετέθησαν κατ' αὐτοὺς, ἀλλὰ
σαν εὐμενῶς, ἵσως διότι ἐφρόντισε νὰ
ὁλοὶ οἱ τοῦ πληρώματος τὰ πᾶσι των
καὶ οἱ ἰθαγενεῖς, μὴ ἔχοντες περιβολ-
δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιταχθῶν κατ' αὐ-
πλοίαρχος οὗτος, γνωρίζων τὸν
τοῦ «Γκρόβενορ», ἠρώτησε τοὺς ἰθα-
πως γνωρίζον λεπτομερεῖας. Καὶ ἐ-
ἀκολούθους λεπτομερεῖας:

«Οἱ ἰθαγενεῖς, διηγείται, μᾶζι
τὸ πλοῖον εἶχε καταποντισθῇ ἀλλ' ὅτι
ρομα καὶ οἱ ἐπιβάται κατόρθωσαν νὰ
εἰς τὴν ξηράν. Πράγματι μερικαὶ
γυναῖκες συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς

NEON
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ Η ΣΤΕΛΛΑ

ΤΟΥ Κ.
ΠΑΥΛΟΥ
ΝΙΡΒΑΝΑ

— Λοιπόν, κύριοι, — εἶπε ὁ Πέτρος Κα-
λῆς στὴ συντροφιά, ποὺ εἶχε ἀρχίσῃ μὴ πολε-
μικῇ, χωρὶς ἔλεος, ἐναντίον τῶν γυναικῶν, μὲ
τρομερὰ παραδείγματα ἀνασθησίας καὶ σκλη-
ρότητος — μὴ διάζεσθε ποτὲ νὰ βγάλετε τὰ
συμπεράσματά σας στὰ ζήτηματα αὐτά. Σὰς
μυλεῖ αὕτη τὴ στιγμή ἕνας μάρτυς τῆς τρο-
μερώτερης ἀδικίας, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ γίνη
σὲ βάρος μᾶς γυναικας.

Καὶ ἄρχισε νὰ διηγείται μὴ παλιὰ ἱστορία.
— Δὲν ἐμίσσησα ποτὲ, στὴν ζωὴ μου, γυ-
ναῖκα περισσότερο ἀπὸ τὴ Στέλλα Ρουσέλη.
Καὶ τὸ μῖσος μου, μᾶζι μὲ τὴν περιφρόνησίν
μου, δὲν σὰς κρύβω, πὼς κατόρθωσα νὰ τὴν
ἐμπνεύσω σὲ ὅσους ἀνθρώπους ἔτυχε νὰ διηγῇ
τὴν ἱστορία, ποὺ θὰ σὰς πῶ σήμερα, μὲ
λίγα λόγια. Εἶναι χρόνια πολλὰ ἀπὸ τότε, ἡ-
μουν νέος καὶ γέρος, καὶ ὅμως, κάθε φορὰ
ποὺ θὰ θυμῶ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφ-
θῆκε ἡ γυναῖκα αὕτη, κορίτσι ἀκόμη δεκαεφτά
χρόνων, στὸν πῶ ἀγαπητὸ καὶ στὸν πῶ δυστυ-
χημένο μου φίλο, μὸς σηκώνοντα ἡ τρίχες
τῆς κεφαλῆς μου ἀπὸ φόβου.

Ὅλοι ἐκκίνησαν ν' ἀκούσουν τὴ φοιχτὴ ἱστο-
ρία, μὴ ἱστορία γυναικείας σκληρότητος, ὅ-
πως τοὺς εἶχε δώσει νὰ καταλάβουν ὁ γηρα-
λέος φίλος τους, χωρὶς νὰ μπορούν νὰ φαντα-
στοῦν μὲ τί τρόπο θὰ μπορούσε νὰ τὴ δικαιο-
λόγησι, γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα, μὲ
τὸ ὁποῖον εἶχε ἀρχίσῃ.

— Λοιπόν, ὁ δυστυχισμένος ὁ φίλος μου ἄ-
γαπίστε τὴ γυναῖκα αὕτη, μ' ἕναν ἔρωτα ποὺ
σπάνια ἀπαντᾷ κανεὶς στὴν ἐποχὴ μᾶς. Δὲν
ἔτρεπε παρὰ γι' αὕτη καὶ τὴν εὐτυχία τῆς.
Κι' ἂν πέθανε, ἀπὸ μὴ ἄγρια ἀρρώστεια, στὸ
ἄνθος τῆς ἡλικίας του, μ' ἕνα τραγικὸ παρὰ-
πονο, τὸ παρῶντόν του ἦταν πὼς δὲν ἔτρεπε.
ὅσο ἤθελε, γιὰ νὰ τὴν κἀν εὐτυχισμένη. Ἐ-
πρεπε νὰ τὸν ἀκούσετε, πὼς παρακαλοῦσε τὸν
γιατρὸ του νὰ τὸν σώσει, σὲς τελευταῖες τοὺς
στιγμῆς. «Ἐχω ἀνάγκη νὰ ζήσω... Εἶναι ἀ-
νάγκη νὰ ζήσω...» τραίλαζε. Καὶ μόνον ἐγὼ,
ποὺ ἦμουν κοντὰ του καὶ ἄκουγα τὰ λόγια αὐ-
τὰ καταλάβαινα ποῖα ἦταν ἡ ἀνάγκη» αὐ-
τῇ, ποὺ ὁ γιατρός τὴν ἔπαιρνε σὰν ἕνα παρα-

καὶ ἐδόθησαν εἰς τοὺς προκρίτους ὡς σύζυγοι.
Ὁ πλοίαρχος, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου, καὶ
οἱ ναῦται μετὰ τὸν ἐπιβάτην προσεπάθησαν
νὰ τὰς ἀπελευθέρωσουν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν ἄ-
σπλοι ἠττήθησαν εἰς τὴν ἄπυσιν αὐτὴν πάλιν.
Καὶ πλείστοι μὲν ἐφρονεῖσθαι κατ' αὐτὴν, οἱ
δὲ λοιποὶ ἐφύργαν πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν.

«Οἱ ἰθαγενεῖς μὲ ἔκαμαν νὰ καταλάβω κατὰ
τὴν ἀφήγησίν των, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖ-
νην εὐρίσκοντο εἰς πόλεμον μὲ τοὺς Κάφρους,
τὴν γνωστὴν φυλὴν τῶν ἀγρίων, οἱ ὁποῖοι δι-
άκεινται φιλικῶς καὶ εὐνοοῦν τοὺς λευκοὺς ἀν-
θρώπους. Διὰ τοῦτο ἐφοβήθησαν μήπως οἱ λευ-
κοὶ αὐτοὶ μεταβῶν εἰς τοὺς Κάφρους καὶ συμ-
πορεύων μᾶζι των ἐναντίον των. Διὰ τοῦτο κα-
τεδίωξαν τοὺς ἀναχωρησάντας λευκοὺς καὶ αὐ-
τοὺς ποὺ ἐφθασαν τοὺς ἐσφράξαν. Ἐλάχιστοι
πιστεύουν ὅτι κατόρθωσαν νὰ διαφύγουν κυ-
βέντες ἢ τραπέντες εἰς φυγὴν.

«Μόλις ἤκουσα αὐτά, ἀφηγείται ὁ πλοίαρ-
χος, ἀνησύχησα πολὺ. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο φυ-
σικὸν διότι ἐπρόκειτο διὰ τὸ περὶ μου καὶ τὴν
ὑπαρξίν μου. Καὶ ἔσπευσα νὰ ἐρωτήσω τοὺς
ἰθαγενεῖς ποῖα ἦσαν αἱ σχέσεις των κατὰ τὴν
ἐποχὴν αὐτὴν μὲ τοὺς Κάφρους. Εὐτυχῶς μὲ
καθησύχασαν, διαβεβαιώσαντές με ὅτι αἱ σχέ-
σεις των ἦσαν ἀριστά καὶ ὅτι τουλάχιστον ἐκ
μέρους των οὐδεμίαν ὑπόχρευσιν διέθεσις ἐπανε-
λήψεως τῶν ἐχθροπραξιῶν.

«Ἡ ἀπάντησις αὕτη μὲ καθησύχασε, ἀλλ'

λήρημα χωρὶς νόημα. Φτωχὲ μου, φίλε! Σε-
ψυχώντας, μὸς ἔγνεψες νὰ σκίψω καὶ μὸς ψι-
θύρῃς στὸ αὐτὶ: «Νὰ μὲ περάσετε κάτω ἀπὸ
τὸ σπῆτι τῆς Στέλλας. Θέλω νὰ τὴν ἀποχωρε-
τήσω γιὰ τελευταία φορὰ». Καὶ ἐψύφησες.

Ὁ Πέτρος Καλῆς σκούπισε δὺο δάκρυα,
ποὺ εἶχαν ἀναβροῇ ἀπ' τὴν πηγὴ τοῦ παλ-
τοῦ πόνου καὶ ἐξακολούθησε:

— Τὸν περάσαμε, πράγματι, κάτω ἀπὸ τὸ
σπῆτι τῆς Στέλλας. Ἄλλως τε, τὸ σπῆτι βοι-
σκότανε στὸν ἴδιον δρόμο μὲ τὸ δικό του καὶ
ἡ κηδεῖα, ἔτσι ἡ ἄλλοις, θὰ περνοῦσε πάντα
ἀποκεῖ. Ἐκεῖνὴ ἦταν στὸ παρῶντο, σὰν νὰ
περιμένε τὸ πέρασμα τῆς κηδεῖας. Ἀξαρνα,
ὅταν πλησιάσαμε, τὴν εἶδαμε νὰ κλείνῃ δια-
στατὰ τὸ παρῶντο καὶ νὰ χάνετα. Θὰ
φαντασθῆκατε βέβαια, ὅτι πῆγε νὰ τραπῇ
κάπου καὶ ν' ἀναλύθῃ σὲ δάκρυα. Ὁχι, κύρι-
οι. Αὐτὸ, ποὺ συνέβη δὲν μπορούσε νὰ τὸ φαν-
τασθῆτε. Εἶναι — στάθηκε τότε τουλάχιστον
γιὰ μένα — ἀπαίσιο. Τέτοια σκληρότητα πρὸς
τὸν ἀνθρώπου ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, τέτοια ἀνευ-
λάβεια πρὸς τὸ θάνατον, δὲν ἔχουν τὸ προηγούμε-
νό τους. Πῆγε καὶ κάθησε στὸ πᾶντο τῆς καὶ
ἄρχισε νὰ παῖξῃ — τὸ ἔπαιξε ὅσο περνοῦσε
ἀπὸ κάτω ἡ κηδεῖα — ἕνα εὐθύμιον τραγουδά-
κι ὀπερέτας! Τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς σας; Οἱ ἄνθρω-
ποι ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴν κηδεῖα, ὕψωσαν
μὲ ἀγανάκτησιν τὰ μᾶτια πρὸς τὸ ἀνέρο σπῆ-
τι καὶ, ἂν δὲν εἶχαν αὐτοὶ περισσότερον σεβας-
μὸ πρὸς τὸν νεκρὸ, ἀπὸ τὴν ἱεροσύνην γυναι-
κα, θὰ λιθοβολοῦσαν τὴν παρῶντο τῆς.

— Τὸ τέρας!... ἐφώναζαν οἱ φίλοι τοῦ
Πέτρος Καλῆς. Κ' ἔπειτα μᾶς λέτε... Καὶ ἔ-
σως θὰ δοῦτε κανένα σόφισμα γιὰ νὰ δικαιο-
λογήσῃτε μὴ τέτοια ἀποτροπαϊότητα.

— Μὴ διάζεσθε, κύριοι... τοὺς εἶπε, γο-
ληνέμενος τώρα ὁ Πέτρος Καλῆς. Ἐγὼ δὲ
θὰ βγάλω κανένα συμπέρασμα. Τὸ συμπέ-
σμα θὰ τὸ βγάλετε μόνοι σας.

Καὶ ἐξακολούθησε:

— Πρέπει νὰ σὰς πῶ, πὼς γιὰ χρόνια πολ-
λὰ εἶναι παῖς νὰ χωρεῖ τὴ Στέλλα Ρου-
σέλη. Τὸ μῖσος μου γι' αὐτὴν ἦταν ἀκατάλυ-
το... Κάποτε ἔτυχε νὰ συναντηθῶμε σὲ μὴ τρι-

ἡ τύχη των ἀτυχῶν ἐκείνων γυναικῶν ἐξη-
λούθη νὰ μὲ ἀπασχολῇ. Ἐξήγησα λοιπόν νὰ
μᾶς πῶ τι περὶ αὐτῶν καὶ ἰδίως ἐγὼ ἦσαν

καὶ ἐδόθησαν εἰς τοὺς προκρίτους ὡς σύζυγοι.
Ὁ πλοίαρχος, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου, καὶ
οἱ ναῦται μετὰ τὸν ἐπιβάτην προσεπάθησαν
νὰ τὰς ἀπελευθέρωσουν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν ἄ-
σπλοι ἠττήθησαν εἰς τὴν ἄπυσιν αὐτὴν πάλιν.
Καὶ πλείστοι μὲν ἐφρονεῖσθαι κατ' αὐτὴν, οἱ
δὲ λοιποὶ ἐφύργαν πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν.

«Οἱ ἰθαγενεῖς μὲ ἔκαμαν νὰ καταλάβω κατὰ
τὴν ἀφήγησίν των, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖ-
νην εὐρίσκοντο εἰς πόλεμον μὲ τοὺς Κάφρους,
τὴν γνωστὴν φυλὴν τῶν ἀγρίων, οἱ ὁποῖοι δι-
άκεινται φιλικῶς καὶ εὐνοοῦν τοὺς λευκοὺς ἀν-
θρώπους. Διὰ τοῦτο ἐφοβήθησαν μήπως οἱ λευ-
κοὶ αὐτοὶ μεταβῶν εἰς τοὺς Κάφρους καὶ συμ-
πορεύων μᾶζι των ἐναντίον των. Διὰ τοῦτο κα-
τεδίωξαν τοὺς ἀναχωρησάντας λευκοὺς καὶ αὐ-
τοὺς ποὺ ἐφθασαν τοὺς ἐσφράξαν. Ἐλάχιστοι
πιστεύουν ὅτι κατόρθωσαν νὰ διαφύγουν κυ-
βέντες ἢ τραπέντες εἰς φυγὴν.

«Μόλις ἤκουσα αὐτά, ἀφηγείται ὁ πλοίαρ-
χος, ἀνησύχησα πολὺ. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο φυ-
σικὸν διότι ἐπρόκειτο διὰ τὸ περὶ μου καὶ τὴν
ὑπαρξίν μου. Καὶ ἔσπευσα νὰ ἐρωτήσω τοὺς
ἰθαγενεῖς ποῖα ἦσαν αἱ σχέσεις των κατὰ τὴν
ἐποχὴν αὐτὴν μὲ τοὺς Κάφρους. Εὐτυχῶς μὲ
καθησύχασαν, διαβεβαιώσαντές με ὅτι αἱ σχέ-
σεις των ἦσαν ἀριστά καὶ ὅτι τουλάχιστον ἐκ
μέρους των οὐδεμίαν ὑπόχρευσιν διέθεσις ἐπανε-
λήψεως τῶν ἐχθροπραξιῶν.

«Ἡ ἀπάντησις αὕτη μὲ καθησύχασε, ἀλλ'

ἀπεύανον ὁδὸν μετὰ τὴν ἀναμάωσιν των,
μὴ δυνάμενοι νὰ συνειδητοῦν εἰς τὴν νέαν ζω-
ήν, αἱ ἄλλαι γυναῖκες ἔβλεπον... Ἦς ποῖον μέρος
εὐρίσκονται τώρα;» τοὺς ἠρώτησα. Ἀλλ' ἐ-
κείναι ἀπάντησαν ὅτι δὲν γνωρίζουν. Ἰσως τὸ
ἔκαναν ἐπὶ τῆς, μὴ θέλοντες νὰ μᾶς ἀποκα-
λύψουν τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκοντο διὰ νὰ μὴ
μεταβῶμεν ἐκεῖ.

Ἡ τύχη λοιπὸν τῶν λευκῶν αὐτῶν γυναι-
κῶν, μετὰ τῶν ἀγρίων ναύων ἐφαίνεται ὅτι
ἐμελεῖ διὰ παντός πλέον νὰ μείνῃ ὁδοιπορ-
εῖς τὸ σκοπὸς τῆς ἀγνοίας, ὅτε ἰδοὺ αἰφνης
τώρα, ἔρχεται νὰ κυλῇ φῶς. Αἱ ἀτυχεῖς ὁ-
δοιπορῶντες ἀπὸ τὴν τύχην τὴν ὁποίαν ἀ-
νωτέρω ἀφηγηθήμεν. Καὶ τοῦτο συμπεραίν-
μεν ὡς βεβαιωμένον ἐπισημῶς μετὰ τὴν ἀνα-
κάλυψιν τοῦ διασώματος ἐξορινητοῦ-ἐθνολόγου
Δανου Ρέδστεντ Πέντεροον. Ὅπως ἀναφέρει
λοιπὸν διὰ εἰς πᾶν περιοχὴν τῆς Ἀφρικῆς
συνήρτησε ἕνα ἀσπὶα πολυαριθμὸν ὁμίλον ἰ-
θαγενῶν μὲ βίβος κατηγορεῖς, ὁλοκλήρως
μὲ ἐπιδερμίδα ὀφρῶν τεύοντων πρὸς τὸ
λευκὸν μᾶλλον, μὲ βίβος ἀγέροχον, καὶ ἐξυ-
πνάδων μὴ σπηθῇ εἰς τοὺς μαύρους.

Τοὺς περιέργους αὐτοὺς ἀνθρώπους συνήγ-
τησεν ἀκριβῶς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκείνην θέσιν εἰς
τὴν ὁποίαν πρὸ ἑκατὸν πενήντα ἐτῶν συνετρί-
βη τὸ πλοῖον «Γκρόβενορ».

Ζωντανοὶ ἢ πεθαμένοι, καὶ ἐὰν ἔβλεπον, ποὺ εὐ-
ρίσκοντο. Μοῦ ἀπῆντησαν ὅτι ὀλίγα ἐξ αὐτῶν

Ζωντανοὶ ἢ πεθαμένοι, καὶ ἐὰν ἔβλεπον, ποὺ εὐ-
ρίσκοντο. Μοῦ ἀπῆντησαν ὅτι ὀλίγα ἐξ αὐτῶν

λικὴ συναναστροφή. Μὲ πλησίασε σὲ μὴ γο-
νά, ποὺ ἦμουν ἀποσυρμένος, καὶ μοῦ εἶπε με-
λαγχολικὰ σχεδὸν δικαιομένη:

— Θυμᾶσθε πάντα τὸν καλὸ, δυστυχισμέ-
νο μᾶς φίλο;

— Ἐγὼ τὸν θυμᾶμαι πάντα, δεσποίνε...
τῆς εἶπα αὐστηρά. Ἀλλὰ θυμᾶμαι ἀκόμη πε-
ρισσότερον, ὅτι τὴ στιγμῇ, ποὺ περνοῦσε ἡ κη-
δεῖα τὸν κάτω ἀπὸ τὰ παρῶντά σας, ἐσεῖς
ἐπαίξατε στὸ πᾶντο σας ἕνα εὐθύμιον τραγουδά-
κι. Καὶ ὅμως, δεσποίνε, ἂν ἔγερτε πόσο σὰς
εἶχε ἀγαπήσῃ ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ποὺ τόσο
ἀνὰ τὴν ποὺ φερθήκατε.

«Ἐφερε στὰ μᾶτια τῆς τὸ μαντήλι τῆς
καὶ συγκράτησε ἕναν λυγμό.

— Ἀλλοίμονο! ἀναστήναζε. Λοιπὸν ἡ τρο-
μερὴ αὕτη παρεξήγησις θὰ μὲ θαραίνῃ αἰωνί-
ως; Ἀλλὰ δὲ μὲ μέλει. Ἐκεῖνος ἔξερε.

«Ὁ βαθεὺς πόνος, ποὺ εἶχαν τὰ λόγια τῆς,
καὶ ἡ εὐλιξίνα, ποὺ δονοῦσε τὴ φωνὴ τῆς,
μὲ κλόνισαν ὥς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, ὡς
τῆς πηγῆς τοῦ μίσους ποὺ ἔτρεφε ἐναντίον τῆς.

— Παρεξήγησις εἶπατε; Τὴ παρεξήγησις;
— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν ἔκανα παρὰ τὴν τε-
λευταία δέ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

WILLIAM HOPE

ΕΝΑΣ ΣΤΟΧΟΣ

Βρισκόμουν στην Όδησό, μαζί με κάποιους θείους μου, για εμπόριο σταριού. Ήμουν πολύ νέος για να επιδοθώ στο εμπόριο με κάποιον ενδιαφέρον, — δεκαοκτώ ετών — και πολύ ανυπόμονος και σχεδόν μανιακός για να γνωρίσω τον κόσμο. Μ' αὐτὸν τὸν ἀνυπόμονο χαρακτήρα μου, πού μ' ἔκαμε νὰ γυρίσω ὅλο τὸν κόσμο, δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νὰ βραδυῶσαι γιὰ νὰ τρέξω στὴ διάφορε διακεδασίς τῆς πόλεως! Οἱ θεῖοι μου, μὲ εἶχαν συστήσει νὰ μὴν κινῶ τρέλλες. Ἐγὼ ὅμως τοὺς εἶπα ὅτι δὲν κρατῶ ποτὲ πολλὰ λεπτὰ μαζί μου καὶ συνάμα ἔχω πάντα συντροφιά καὶ τὸ μπράνινγκ μου, τὸ ὅποιον μοῦ χάρισαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὅταν φεύγαμε ἀπὸ τὸ Λονδίνον, καὶ στὸ πλοῖο μέσα τοὺς εἶδεκα πὼς εἶμαι καλὰ γυμνασμένος σ' αὐτό.

Γύριζα λοιπὸν σὰν τρελλὸς παντοῦ. Ἐνὰ βράδυ περνοῦσα ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ «Χρυσὸ Ἐκράτος», στὴν ὁποίαν ἔχουν στήση διάφορες μπαράζες με λαικὰ παιχνίδια. Ἀκολούθωντας λοιπὸν τὴν κλίσην μου ἄρχισα νὰ κτυπῶ στὸν στόχον μὲς μπαράζας. Ὑστερα μπήκα σ' ἕνα ἵπποδρόμιον. Ἐνὰ πρῶγμα λαϊκώτατον. Μοῦ ἔκαμε ὅμως ἐντύπωση ὅτι ἕνα κορίτσι ἦταν δεμένο σ' ἕναν στύλον, καὶ ἕνας ἄλλος γενειοφόρος ἄνθρωπος κάρφωνε τὰ μαχαίρια γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς, στὸ ξύλο. Ἦταν ἕνα εἶδος σκοποβολῆς πού δὲν εἶχα δεῖ ποτέ μου, καὶ μ' ἐνδιέφερε νὰ τὸ δῶ. Ἐπίσης μ' ἐνδιέφερε νὰ βλέπω ἐκεῖνο τὸ ὄρατο κορίτσι πού ἦταν δεμένο στὸ στύλον. . . ντυμένο τοιγύνα με κατὰλεικα χέρια καὶ λαιμό. . . καὶ δύο μεγάλους κρόκους στ' αὐτιά τῆς, χουσιὰ θραυχίλια στὰ χέρια τῆς, καὶ ἕνα κολλιὲ ἀπὸ χουσιὰς μεντάγιες στὸ λαιμὸ τῆς. Τὰ μαλλιά τῆς κατὰμουρα καὶ τὰ μάτια τῆς ἐπίσης, καὶ περὶ λαιμὸ ἀπὸ τὰ μαχαίρια πού ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τραβοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ εἰκοσι μέτρα ἀπόστασις.

Ζάμ. . . ζάμ. . . τὰ μαχαίρια ἀνακατεύντουσαν στὰ χέρια του καὶ χωνόνταν μ' ἕνα μουγκρὸ ἦχο γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ κοριτοῦ. Αὐτὴ ἄπλωνε τὰ χέρια τῆς σὲ μιά σάνδα καὶ ὁ ἄνθρωπος γέμισε τὰ κενὰ τῶν δακτύλων τῆς με διάφορα μαχαίρια πού κολλοῦσαν σὰν ριλιὰ. . . Ἀνατριχιαστικὸ γύμνασμα, ἀλλὰ ἐκεῖνο πού μοῦκαμε ἐντύπωση ἦταν ἡ ἀπάθεια τοῦ κοριτοῦ. Δὲν ἐκατέβασε ποτέ τὰ βλέφαρα ἐμπρός στὴς διάφορες λάμψεις τῶν μαχαιριῶν. Ὁμορφο καὶ γενναῖο κορίτσι. . .

Ὑστερα ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες, ἐνθυμούμαι καλὰ ὅτι μοῦ συνέβη μιά ἐκπληξίς: Ἐνῶ γύριζα γιὰ δουλειὰ μου, εἶδα μιά γυναικίαν σιλονέτα νὰ περνᾷ τὸ δρόμο.

Μιά περιέργεια πολλὴ ἰσχυρὴ μ' ὤθησε νὰ τὴν ἀκολουθῶ καὶ νὰ τὴν φτάσω. Ἦταν ἐκεῖνη, ἡ τοιγύνα με τὰ μαχαίρια. . . Μὲ διαφορετικὸ φροντᾶν, ἀλλὰ πάντα μετὰ λευκὰ χέρια τῆς, μετὰ τὸ ὀλόμουρα μαλλιά τῆς, καὶ μετὰ φλογισμένα μάτια τῆς, πού τὸ βλέμμα τοῦς μ' ἀνατριχίαζε.

Μ' ἀναγνώρισε καὶ ἐκεῖνη καὶ μοῦδωσε τὸ χέρι χαμογεῶσα. Μ' ἀπῆντησε ἐγγλέζικα, ἐνῶ ἐγὼ τὴν χαρῆτησα μετὰ μιά ροσιστικὴ ἀπαίσια γλώσσα. Ἐκεῖνη ἡ ἐγγλέζικη ἀπάντησις μ' ἔκαμε νὰ θαρρῶμαι. Τὴν παρακάλεσα νὰ σταματήσωμε λίγα στὸ καφενεῖο. Ἐκεῖνη δέχτηκε. Καθίσαμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον καὶ λέγαμε πράγματα χρήσιμα γιὰ νὰ γνωριστοῦμε καλλίτερα.

Ἦταν δεκάξι χρόνων. Ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ἦταν πατέρας τῆς καὶ γυρίζανε μαζί ὅλο τὸν κόσμο κάνοντας πάντα τὴν ἴδια δουλειά.

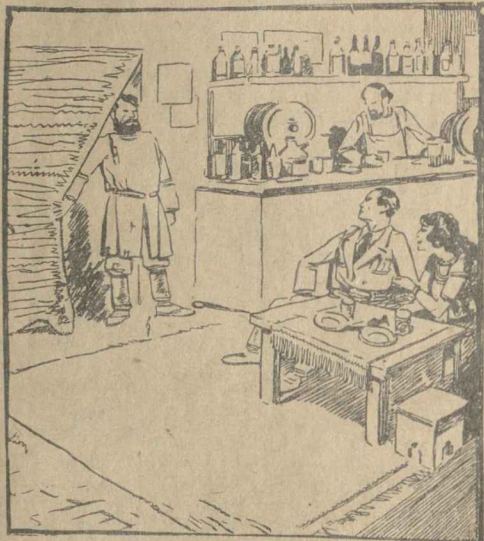
— Πιστεύω νὰ εἶσαι Κιρκασία. . . εἶπα γελώντας.

Ἦσαν μουσουλμᾶνοι.

Ἡ διαφορὰ ὅμως τῆς θρησκείας δὲν τὴν ἡμιπόδιζε νὰ δῇ ὅτι δὲν ἦμουν ἄξιος περιφρονήσεως, καθὼς καὶ ἐγὼ, κατὰλαβα πὼς ἦταν ἕνα ὄρατο κορίτσι. Τέλος πάντων ἡ συνάντησις ἦταν τόσο εὐχάριστη καὶ διὰ τοὺς δύο μας, ὥστε ἀποφασίσαμεν νὰ τὴν ἀνανεώσωμεν τὴν ἐπομένην.

Ἐτοί λοιπὸν βλέπομαστε κάθε μέρα τὸ ἀπόγευμα, στὸ μικρὸ καφενεῖο.

Στὸ δέκατο ραντεβού μας, ἡ κουρτίνες τοῦ μικροῦ καφενεῖου σηκώθηκαν καὶ παρουσιάστηκε ὁ γενειοφόρος ἄνθρωπος. Τὸ κορίτσι ἀνατριχίασε ἀλλὰ δὲν κοινώθηκε. Πρόφερε μερικὲς λέξεις μόνον σὲ μιά γλῶσσα γιὰ νὰ ἀκατανόητη. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀπῆντησε. Πλησία-

Στὸ δέκατο ραντεβού μας, ἡ κουρτίνες τοῦ μικροῦ καφενεῖου σηκώθηκαν καὶ παρουσιάστηκε ὁ γενειοφόρος ἄνθρωπος. . .

σε ὅμως κουνώντας τὸ κεφάλι καὶ κάθισε κοντὰ μας. Ἐνθαρρυνθεὶς τοῦ ἔδωσα τὸ χέρι καὶ προσπάθησα νὰ δικαιολογήθω. Αὐτὸς ἔναγκαύνθησε τὸ κεφάλι καὶ μοῦ εἶπε ἐγγλέζικα:

— Ὁχι. . . ὀχι. . . καμμία δικαιολογία. . . Γνωρίζω τὰ ἦθα καὶ ἔθιμα τὰ δικὰ σας. . . Χριστιανοὶ σκυλιά! . . . Τὸ λάθος εἶνε τῆς Ἀννίκας καὶ αὐτὴ θὰ τὰ πληρώσῃ. . . Γιατί ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀνακατεθῶ με τοὺς νόμους τῆς χώρας σας. . .

Προσπάθησα νὰ ἐπέμβω γιὰ νὰ δικαιολογήσω τοῦλάχιστον τὸ κορίτσι. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως με κιντοῦσε κατὰμυα καὶ μέσα ἀπὸ τὰ μάτια του φαινόταν πὼς ἔβγαιναν σπῆδες. Προσηνύετο θυέλλα. Ἐγὼ ἤμουν στ' ἀλήθεια σαστισμένος ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἡσυχῆς ἀπειλῆς, πού ἦταν περισσότερο ἀπὸ μιά ἐπάθεσιν.

— Ἀννίκα. . . Σὺ μίλησε. . . Ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν ξένον;

Τὸ κορίτσι κάρφωσε στὰ μάτια μου τὰ θαυμάσια τὰ δικὰ τῆς, καὶ ἀπῆντησε ναι ἐπαναληπτικῶς.

— Ναι. . . ναι. . . ναι. . .

— Τότε. . . ἀπῆντησε ὁ πατέρας. . . ἔχεις τι σὲ περμένει. . .

— Πάει καλὰ. . . Τιμωρήστε με. . .

Ὁ ἄνθρωπος ἔκαμε τὸ σχέδιόν του μετὰ μιά ἀκριβεία καὶ σταθερότητα τρομακτικῇ.

— Αὐτὸ τὸ βράδυ, Ἀννίκα, θὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐρώτησιν τρεῖς φορές. . . Ἀν ἐπιχωρήσῃς ὅτι ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸ σκυλί, θὰ λαθῶμαι τὸ μαχαίρι μου ἀπὸ τὸ στόχο. . . Κι' ἀντὶ ἀπὸ τὸ

ξύλο θὰ βρῶ τὴν καρδιά σου.

Τὸ κορίτσι ἀνατριχίασε καὶ ἀσθάνθηκε τὸ ἅμα τῆς νὰ θέλῃ νὰ βγῇ μέσα ἀπὸ τὴς φλέβες τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶπε λέξι ἐναντίον του.

Θύμισα ὅμως ἐγὼ καὶ τοῦ εἶπα:

— Εἶνε παράλογον. . . Εἶνε φαικίδες. . . Ἀγαπήτῃ κύριε. . . καὶ ἂν κάμετε αὐτὸ ἐγὼ θὰ σὰς καταγγέλω. . .

Ὁ ἄνθρωπος χαμογέλασε.

— Σ' αὐτὴ τῇ χώρᾳ. . . Γιὰ ἕνα λάθος δὲν συλλαμβάνεται ἕνας σκοπευτῆς, καὶ ἂν μὴ συλλάβον «μ ε τ α», ἐγὼ θὰ κάμω τὴν δουλειά μου «π ο ῶ τ α».

Ὁ γενειοφόρος ἄνθρωπος βγῆκε μυστικῶς ὅπως καὶ εἶχε μπῆ, καὶ ἐγὼ ἔμεινα μετὰ τὸ κορίτσι καὶ μετὰ τὸ μεγάλο μου μαρτύριον. Τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου, τῆς πήρα τὴν καρδιά τῆς δακτύλου καὶ τὰ ἔβαλα μέσ' τὰ δάκρυά μου, προσπάθησα νὰ τὴν πείσω νὰ μὴν πῇ σὲ κείνον τὸν κίνδυνον.

— Δὲν μπορῶ νὰ λείπω. . . Μοῦ τὸ δέσμευσε ὁ πατέρας μου. . . Ἀν δὲν τὸν ἀκούσω, σὰ μὲ σκοτώσῃ ἐδῶ. . . Στὸ Λονδίνον. . . Ὁ πού καὶ ἂν πάω.

Μιά φωνὴν ἰδέα μοῦ ἤλθε στὸ μυαλό.

— Ὅλα μποροῦν νὰ κανονιστοῦν. . . Ἀρκεῖ νὰ ἀπαντήσῃς ὀχι στὴς ἐρωτήσεις τοῦ πατέρα σου. . .

— Ὁ ἀπάντησιν ναι. . . — Εἶπε ἔστω καὶ ἀποφασιστικῇ — γιατί δὲν μπορῶ νὰ γυρῶ ἐν ἔρωτα πού ἔχω γιὰ σένα. . . Ἐντε κρόνος ἰδρὸς ἔλουσε τὸ σῶμα μου, καὶ τὸ αἷμα μου μαζεῦτηκε στὸ κεφάλι μου, ἐνῶ μοῦ ἔλειπε ἡ ἀναπνοή.

Κατὰ τὴν τὴν μικρὸ καφενεῖο ἦσαν ἔργον καὶ ὁ καφετζῆς θὰ ἦταν σκεπτικὸς ἀπὸ ἄλλες σκηνὲς διάφορες καὶ δὲν τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωση τὰ φιλιά μου, στὰ χέρια, στὰ μαλλιά, στὸ στόμα τῆς Ἀννίκας. . .

Θεὲ μου! πὼς ἦταν ὄρατο ἐκεῖνο τὸ ὄρατο ἡ Ἀννίκα! Πιὸ λευκὴ, πιὸ γελαστὴ ἀπὸ τὴς ἄλλες βραδυές. Μὲ εἶδε, με κῆταξε, μοῦ χαμογέλασε μετὰ τὴν ἀφοσίωση πού ἐγὼ ἀσθάνθηκα πὼς πέθανα. Ὁ πατέρας ὅμως δὲν με κῆταξε καθόλου. Ἀνακατεῖται τὰ μαχαίρια τῆς σισπηλῆς, καὶ τὰ κάρφωνε γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Ἀννίκας. Τὰ χειροκροτήματα ἦσαν φρονιμῶδη σὰν νὰ ἦθελαν νὰ μοῦ διώξουν τὴ φαντασίωσάν μου τὸ φρόνον μου.

Γιὰ μιά στιγμὴ ἐπῆλθε σισπη. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴ μέση του ἕνα περσικὸ ἰσπανικὸ μαχαίρι πού ἀνατριχίαζε κανεὶς ὅταν τὸ ἔβλεπε.

Τὸ ἔπαιξε λίγακι στὸ χέρι του καὶ κατὰ πᾶν ρώτησε:

— Ἀννίκα, ἀγαπᾷς ἀκόμη ἐκεῖνο τὸ σκυλί; . . .

Μιλοῦσε ἀγγλικά ὁ καταραμένος γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλαβαίνῃ ὁ κόσμος. Τὸ κορίτσι μὲ ρώτησε με ἐρευνητικὰ βλέμματα, μέσα σὲ τὰ ποῖα ἀσθάνθηκα νὰ τρέμῃ δολιχολογία ἡ ψυχὴ τῆς.

Ἐγὼ τῆς ἔκαμα νοήματα νὰ πῇ ὀχι. . . ὀχι. . .

— Τὸν ἀγαπᾷ. . . Τὸν ἀγαπᾷ! . . . Τὸν ἀγαπᾷ!

Ἦταν ἡ φωνὴ πού τὸ φτωχὸ κορίτσι ἔβγαζε μέσα ἀπὸ τὸ στήθος τῆς ἀπὸ φλογερὴ ἀγάπη.

Ἐγὼ ἔσφιγγα τὰ χέρια μου καὶ ἡ ψυχὴ μου μαρτυροῦνταν μετὰ σπασμούς.

Σὰν νευροπάστο τράβηξα τὸ πατόνι ἀποφασιστικῶς νὰ τὸν κεραινοβολήσω.

Τὸ ἰσπανικὸ μαχαίρι ἀστράπησε σὰν σπαθὶ στὴν ἐρώτησιν τρεῖς φορές. Ἐγὼ θρασυκαίοντο ἀπόστασις 20 μέτρων, ἀλλὰ ὁ πατέρας τῆς σιμὰ στὸ στόχον του καὶ ἐπομένως τὸ αἶμα τοῦ ξιδι τοῦ μαχαιριοῦ θὰ ἦταν σύντομο. Αἰσθάν-

Τὰ προηγουμένα. — Ὁ Γιάννης Παπαμαθῆς εἰς μίαν ἐρωτικὴν συνέντευξιν τοῦ μετὰ τὴν Ὀλγαν Μαρτίου, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ μετὰ τὴν ὁποίαν μάλιστα εἶχε σχέσεις, μαθαίνει ὅτι αὐτὴ πρόκειται νὰ νυμφεῖται ἄλλον. Διὰ νὰ παρηγορηθῇ ὁ Παπαμαθῆς συγγαίει εἰς τὸ καφε-κονσερ «Γκού», ὅπου συναντᾷ τὸν ναύαρχον Φυλῆν, ἄλλοτε ἐρωμένον τῆς μητέρας τῆς Ὀλγας, ὁ ὁποῖος τὸν κάμνει νὰ υποφισθῇ ὅτι ἡ φίλη τῆς Ὀλγας Φιλὴ ἐπέφερε τὴν ῥῆσιν. Συναντᾷ λοιπὸν ὁ Παπαμαθῆς τὴν Φιλὴν, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁμιλεῖ γιὰ τὸν ναύαρχον Φυλῆν.

(Ἡ συνέχεια)

— Εἶνε γερογλεντζές. Καλὸς τύπος. Μὰς ἔλεγε πὼς αὐτὲς τῆς τελευταῖες ἡμέρες σὰς βλέπει ἐκεῖ κάθε νύκτα.

— Ὁχι, τῆς τελευταῖες ἡμέρες, εἶπ' ἐκεῖνος. Μπορεῖ τώρα νὰ τὸ προσέξῃ ὁ ναύαρχος. Πάντα ἐπῆγαν σ' αὐτὰ τὰ κέντρα.

Εἶπε αὐτὸ τὸ πνεῦμα μετὰ τὸ ὅρος ἀνθρώπου πού εἶχε φάγῃ τὴν ζωὴν του στὰ καφε-κονσερ καὶ στὰ καμπαρέ.

Ἐπηγαίνετε καὶ τότε πού εἶχατε τίς σχέσεις μετὰ τὴν Ὀλγαν; τὸν ἐρώτησε ἐκεῖνη.

— Μὰ τί νομίζετε; τῆς ἀπάντησε. Πὼς ἀπὸ μιά μικρὴ περιπέτεια θ' ἄλλαζα τὴν ζωὴν μου; Τὸ βλέπετε; Καὶ σεις ἀκόμη γελασθήκατε.

Ἐκεῖνη τὸν ἐκῆταξε μ' ἐκπληξί.

— Καλὰ, τοῦ εἶπε. Τὴν Ὀλγαν ὅμως τὴν ἀγαποῦσατε. Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε ὀχι.

Ἐκεῖνος ἐκοίτησε τὸ κεφάλι.

— Ἐξῶς πὼς δύσκολα θὰ με πιστέψετε, τῆς εἶπε. Καὶ νὰ σὰς πῶ . . . δὲν με νοιάζει τί ἐντύπωσιν ἔχω κίμων σὲ ἄλλους ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. . . Ἀς λένε ὅτι θέλουν. . . Ἐσεῖς ὅμως δὲν ἠθελὰ νὰ μέινετε μ' αὐτὴν τὴν ἰδέαν. . .

Λοιπὸν, δὲν ἦταν αὐτὸ πού φαντάζεσθε. . . Ἐνὰ κακοῖσιον στὴν ἀρχὴ καὶ ὕστερα μόνον ἕνα πείσμα.

Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

— Ἐκεῖνο πού δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἡ Φιλὴ, εἶνε γιατί ἀρνούσαστε ἕνα γεγονός.

Βλέπετε ἐγὼ ἤμουν ἐντελὲς μέσα στὴν ἱστορίαν. Δὲν ἤμουν κάθε μέρα σχεδὸν μαζί καὶ με τοὺς δύο σας; Δὲν εἶνε ταπεινωτικὸ ἐπὶ τέλους τὸ νὰ ἔχη ἀγαπήσῃ κανεὶς μετὰ τὴν καρδιά του ἔστω καὶ μιά γυναῖκα πού τὸν ἄφρησε γιὰ νὰ πάρῃ ἄλλον.

— Σὲ μένα τὸ λέτε αὐτό; Μὰ πὼς θέλετε νὰ παραδεχθῶ καὶ πού δὲν εἶνε ἔτσι; Εἶπατε πὼς εἴσαστε μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Λοιπὸν δὲν ξέρετε παρὰ μόνον ἐκεῖνο πού ἠθελὰ γὰ νὰ φαίνεται. Εἶνε φαικὶδὸν μὲ φαίνεται νὰ ξέρω ἐγὼ καὶ περισσότερο ἀπὸ σας.

— Θὰ μοῦ πῆτε τώρα πὼς τῆς ἐπαίξατε κομψοῖα.

— Ὁχι αὐτό. Ἦθελὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἕνα

Ἐσώπασαν γιὰ λίγες στιγμὲς.

μου κατοῖσιον. Ἀφῆστε με νὰ σὰς διηγῶμαι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἡ Ὀλγα μοῦ ἔκαμε ζωντανὴ ἐντύπωση ὅταν τὴν ἐγνωρίσα. Γιατί νὰ τὸ κοίτη; Τῆς ἐρωτήθη ὅπως θὰ τὸ κάναμε γιὰ μιά ὁποιαδήποτε πού θὰ μοῦ ἄρεσε. Δὲν ἔφηκα καὶ πού ἀντίσταν. Δὲν ἔστω πὼς σὰς τὰ διηγήθηκα ἐκεῖνη, ἀλλὰ ἔτσι εἶπε. Τὰ νὰ ὅτι μποροῦσα γιὰ νὰ τῆς εἶπα εὐχάριστος.

Ἐπίσταν ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. Φυσικὰ ἔκαμ' Ἀλλὰ ἂν ρωτήσετε καὶ τὴ Σιλβία πὼς εἶπε ὅτι τρελλοῦμαι γι' αὐτή.

— Ποῖα εἶνε ἡ Σιλβία;

— Ἡ ἐγγλέζα τοῦ «Γαῖν» πού σὰς εἶπε ὁ ναύαρχος. Ἡ Ὀλγα ἐξοχότεν κάθε μέρα σχεδὸν στὸ σπίτι μου. Ἦτανε δική μου. Δὲν τὴν ἐκθέτω σὲ σας. Σὰς εἶνε γνωστὸ.

— Αὐστραλὸς, ναι, εἶπ' ἐκεῖνη.

— Γιὰ μένα ὀχι δυστυχῶς, ἐξοκολούθησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ κάμποσο καιρὸ εἶχα μιά θραυχὴ γυναῖκα.

— Μὴ μιλάτε ἔτσι γιὰ τὴν Ὀλγαν τοῦ εἶπε. Ξέρετε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἀμωμία τῆς. Δὲν εἶνε διεφθαρμένον κορίτσι.

— Ἀφῆστε με νὰ σὰς πῶ τὴν ἱστορίαν ὅπως τὴν ξέρω καὶ ὅπως τὴν ἀσθάνωμαι, εἶπ' ἐκεῖνος. Λοιπὸν ἐξοκολούθησε. Μοῦ συνέβη ἕνα πρῶγμα κατὰ τὴν διάσκεψιν τῶν σχέσεων μετὰ τὴν Ὀλγαν, πού ἔκαμε τὴν ζωὴν μου ἕνα πραγματικὸν δράμα. Εἶμαι σίγουρος ὅτι δὲ θὰ τ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ
ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΛΕΥΚΑΔΙΟΥ
ΧΕΡΝ

«Ο άγγλοέλληνας λόγιος Λευκάδιος Χέρν, λαβών το όνομα από την Λευκάδα όπου γεννήθη από άγγλον υπάλληλον επί άγγλικής προστασίας, διήλθε το πλείστον του βίου του εις την Ιαπωνίαν, της οποίας περιέγραψε τὰ ήθη και την ζωήν και πολιτισμόν εις διβλία άπομειναντα χλασικά. Από ένα έξ αυτών φέρων τίτλον «Ματιές στην Ιαπωνίαν» έδιαλέξαμε τὰ κατωτέρω:»

«Ο αυτοκράτωρ Νιτσοκού ένα πρωί ανέθηκε πάνω σε βουνό, εκύτταζε γύρω του τη χώρα κ' είπε:

— Σ' όλη την αυτοκρατορία δεν βλέπω να υπάρχει κατ' όσον. Όλη ή χώρα βασανίζεται από φτώχεια. Διατάξω λοιπόν για τρία χρόνια να καταργηθούν οι φόροι!

Κ' έτσι γίνηκε. Γρήγορα όμως το αυτοκρατορικό παλάτι κατάρρευσε. Άνάμεσα από την έρεισμένη σκέπη μπορούσε κανείς να ιδή τ' άστρα, και το νερό έμπαινε απ' όλα τα μέρη, ώστε να αναγκάζονται να το μαζεύουν με τους κουβάδες, ενώ ή αυτοκρατορική οικογένεια εχονότων στα μέρη του παλατιού που δεν είχαν άκόμη καταρρεύσει. Δεν γινόντων καμμία επιδιόρθωση.

«Ο αυτοκράτωρ εκύτταζε άλλη μια φορά από ψηλά τη χώρα του κ' έχάρηκε βλέποντας ότι απ' όλουθε ύψόντων καπνός απ' τις καμινάδες όπου έδρασαν ούζι.

— Τώρα είμαστε στην ευτυχία! έφώναξε. Ποιά ευτυχία έννοείτε; έρώτησε ξαφνιασμένη ή αυτοκρατορίσσα.

— Τον ουρανό, όταν καπνίζουν οι καμινάδες των τού σπιτιών κ' ο λαός έχει να φάη.

— Μα το παλάτι μας είναι έτοιμόροπο, τὰ περιτειαχόματα γκαρεμιάθηκαν και το νερό μπαίνει μέσα στις κάμαρες.

— Όταν ο ουρανός εκλέγει ένα ήγεμόνα, είναι για το καλό του τόπου. Η φτώχεια του λαού είναι και δική μου. Δεν μπορεί να φαντασθή κανείς ότι ένας πρίγκιψ είναι φτωχός όταν ο λαός του είναι πλούσιος.

«Ένας φτωχός χαμάλης, μίν έχοντας λεπτά κ' αγοράζοντάς για να νοστιμίση το νερόβραστο ούζι του, έσώωσε σιγά-σιγά σ' έναν πού γράφει ένα ψητό απ' έξω από μια ταβέρνα, και έτσι ενώ έβαζε στο στόμα του μια ισιωκιά ούζι, ροφούσε και μια άνατοιή από τον καπνό του ψηγμένου κρέατος.

«Όταν έτελείωσε κ' εξέκρινε να φύγη, ο

ταβερνάρης, που τον ακολουθούσε με το μάτι σ' όλο αυτό το διάστημα, του ζήτησε απότομα να τον πληρώση για τον καπνό που ρόφησε με απόλαυση από το ψητό του.

«Ο χαμάλης με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία έβγαλε από την τσέπη του το μοναχικό νόμισμα που είχε, το έβαλε μπροστά στα μάτια του ταβερνάρη, και όταν εκείνος έκαμε γρήγορα τ' άπαξή, ο χαμάλης του ξαναπόκτισε στην τσέπη του λέγοντας:

— Όχι, ή θεά του νομισμάτος μου είναι άκετή πληρωμή για τον καπνό του ψητού σου! Κ' έφυγε, αφήνοντας τον ταβερνάρη στα κρύα του λουτρού.

«Ο Όκιο Νιαρουγιάμα ήταν ο πρώτος ζωγράφος της Ιαπωνίας που ζωγράφισε ένα φάντασμα. Είχε λάβη διαταγή από το Σογκούν, ανώτατον Αυλόρχη του Μιάζου, και δεν ήξερε πού να πάρη το μόνελο.

«Αφού το άναζητήσε για κάμποσες ήμέρες, έπληροφόρηθηκε ότι μια θεία του ήταν βαρειά άρρωστη, κ' έπήγε να την ιδή.

«Η γυναίκα ήταν τόσο λιγνή και ξεσαρκομένη ώστε φαινόταν σαν πεθαμένη. Ένώ ο ζωγράφος στεκόταν σιμά στο προσκέφαλό της, του ήλθε ξαφνικά μια πένθιμη ιδέα. Έξω ζωγράφισε το σκελετωμένο πρόσωπο και τὰ λυτά μαλλιά της, κ' έτσι έφτιασε μια εικόνα φαντάσματος, που πέρασε κάθε φαντασία, και άρεσε πολύ στο Σογκούν.

Κ' έτσι ο Όκιο Νιαρουγιάμα γίνηκε πεινά περιφρομένος σαν ζωγράφος φαντασμάτων.

«Η Άμα Τερασού, Θεά του Ήλιου και μητέρα του πρώτου Μιάζου, γεννήθηκε, κατά την παράδοση, από το άριστερό μάτι του Δημιουργού, Ίξανάη, άμείως μόλις εκείνος γύρισε από την κόλαση, όπου πήγε να βοηθήσει το λαό. Από το δεξί του μάτι είχε γεννηθή ο Μαλεσουζανά, Θεός των βραζόντων πνευμάτων.

Μια μέρα έξέσπασε άγριος κανγας μεταξύ αδελφού και αδελφής, κ' εκείνη, στο θυμό της, πήγε και κρύθηκε σε μια σπηλιά, πράγμα πολύ ντροπασμένο για μια Θεά του Ήλιου, γιατί, με την εξαφάνισή της ο κόσμος έχωθηκε στο σκοτάδι.

«Όλοι οι άλλοι Θεοί και των δύο φύλων έπήγαν τότε μπροστά στο άνοιγμα της σπηλιάς κ' έπροσπάθησαν με κάθε κομπλιμέντο να πείσουν την Άμα Τερασού να βγί από εκεί μέσα. Μα εκείνη δεν ήθελε να τ' άκούση. Έπ' τέλους άρχισαν να τραγουδούν και να

χορεύουν. Η Θεά άκτινοβολούσα δεν μπορούσε τότε να κρατηθή κ' έπρόβαλε για μια στιγμή το πρόσωπό της για να ιδή. Τη στιγμή εκείνη, ένας από τους Θεούς έσπρωξε ψηλά ένα καθρέφτη. Η Θεά, βλέποντας να καθρεφτίζεται μέσα σ' αυτόν ή όμορφιά της, άφησε τη σπηλιά της, ακολουθώντας τον καθρέφτη, κ' έτσι ο κόσμος ξαναπόκτισε την ευτυχία του ήλιοφωτισμένου.

«Στα παλιά τὰ χρόνια οι ιερείς της ιερής πόλης του Νικκό, έζούσαν, όπως οι άλλοι κάτοικοι, με ούζες και χορτάρια, όταν για βελτίωση της διατροφής των παρουσιάστηκε ένας ποντικός. . . Ο οποίος έπληγε κ' άποθήκευσε σε μια γωνιά του ιεροού χώρου, μερικά σπείρια στάρι και ούζιου. Ένας ιερέας το είδε και περιέργος να μάθη τί ήσαν, γιατί καμμία βλάστηση δεν ήτοχη στη χώρα, έσπυλογίστηκε ότι θα ήταν ευτυχία για όλους τον άν κατορθώσει να άνακαλίξη το μέρος από το όποιον ο ποντικός είχε έλθη. Του ήλθε λοιπόν ή ιδέα να δέση ένα μακρό σχοινί από το ένα πόδι του ποντικού. Κ' έτσι τον ακολουθούσε σ' όλο το δρόμο που το ζώο έξανάκαμνε για να γυρίση στο σπίτι του.

«Έπειτα από πολύ δρόμο ο ποντικός σταμάτησε σ' ένα άγνωστο τόπο, που από τότες άνομισήθηκε «Άσχιβος», δηλαδή επόδι και σχοινί, όπου έβλάστανε ούζι και χορτάρι.

«Ο ιερομόνος έπληξε όσο μπορούσε μαζί του. Η άνακαλίξη ήτο εύλογημένη από όλους, κ' έτσι για εύγνωμοσύνη ο ποντικός έδεσποήθηκε.

Κ' από την εποχή εκείνη ο ποντικός στην Ιαπωνία δέχεται την λατρεία των πτωχών και στενοχωριών, κ' εκείνον που ζητούν προίμα που έχουν χαμένο.

«Τίποτε δεν συντελεί εις το να χάσουν οι άνθρωποι το μυαλό των όσο το σαρκικό πάθος. Ο έρμητισμός του Κοιμέ, περίφημος άσκητής και θαυματουργός, σαν είδε τη γάμπα μιας γυναίκας που έκανε μπουγάδα, έφασε την ή περάνθρωπη δύναμή του και γκαρεμιάθηκε από το σύννεφο όπου ήταν θronισμένος. Γέροι και νέοι, σοφοί και άνοητοι, έπάσθησαν όμοιος από το πάθος της σάρκας. Γι' αυτό λέει κ' ο λόγος, ότι με σχοινιά πλεγμένα από γυναίκα μαλλιά μπορεί κανείς να δέση εύκολα τον έλέφαντα.

(Μετάφρ. Κ. Καρσούλα)

ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ ΧΕΡΝ

— Δεν ήθελα ούτε για την Όλγα να σάς πω τίποτε, άρχισε πάλι να λέη εκείνος. Ίδιατέρας το να μιλάω σε σάς για κείνη μου κάνει κακό. Είναι μια ιστορία που θα έδινα κάτι για να μίν ξέρατε, ή μάλλον να μίν είχε γίνη ποτέ. Άν και σ' αυτή όφειλω ότι σάς έγγνώρισα έσας.

— Άς είναι, είπε ή Φιλή. «Ο,τι έγινε είναι λάθος της Όλγας. Αφού δεν είχε σκοπό να σάς πη, δεν έπρεπε να το κάνει αυτό. Ένα κορίτσι που αγαπάει έναν άντρα και κάνει όνειρα γι' αυτόν δεν είναι παράξενο άν την πείνη. Έρχεται μόνο ύποθετο από το πράγμα. Άλλά ή Όλγα δεν είχε τίποτε, ούτε στο μυαλό της, ούτε στην καρδιά της. Τι φταίτε εσείς;

— Δεν είναι καλλίτερα να μίν μιλάμε γι' αυτή την κυρία; έπ' εκείνος. Να μίν ξαναμιλήσουμε ποτέ.

— Δεν είναι καλώς τα ούζα. — Δεν την αγαπάτε τώρα αυτή την άλλη, — έρώτησε σιγά.

— Είναι από τὰ αισθήματα που δεν σβύνουν ποτέ.

— Γιατί δεν μου λέτε τ' όνομά της; Δεν μου έχετε έμπιστοσύνη;

— Ίσως είναι πειά άγά. — Ποτέ δεν είναι άγά για να ευτυχίσουν δύο άνθρωποι που το άξίζουν και τὰ νεία τους είναι καμωμένα γι' αυτό.

— Δεν ξέρω τις διαθέσεις της. . . Δεν τολμώ να τη ρωτήσω. Ίσως δεν της άρσιν. Μπορεί να έχη συνδεθή με άλλον. Αυτό το κακό μου έκαμε ή κόρη της κυρίας Μαρόσι. Να χάσω τη μεγάλη ευκαιρία της ευτυχίας της ζωής μου όταν ίσως θα ήταν καλός. Έπειτα μπορεί αυτά που κερδίζω να μίν είναι άρετά για να δεχθώ να με παντρευθώ.

— Όσο γι' αυτό κανένας της ήλκυσε σας δεν κερδίζει όσα εσείς, ούτε έχει το μέλλον σας. Ούτε είσατε από τους άνδρας που μπορεί να μίν τους αγαπήσει μια γυναίκα. Έσώπασαν για λίγες στιγμές.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟΝ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΔΕΙΛΙΝΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Τὰ πρῶτα γύμνασια. — Μία γυναικα του ήμικόσμου, που βρέθηκε από τον πόλεμο στην Αγγλία, διηγείται τὰς εντυπώσεις της από την ζωή της. Περιγράφει τὴν καὶ ψυχρὰς καταστάσεις, καθώς και ένπασιν της από ένα λαϊκό ντάιγκ, και κατόν φίλο της να πάνε μαζί εκεί μετ' αμφοτέρων και άγνωρίστοι.

(Η συνέχεια)

Ίσως σπάσουμε για μια βραδιά την πύλη. — Πώς να περάσουμε ή όρες — ή φριέδες;

«Αχ! Να! Να πάμε! Και να νοιώσουμε μες γ' αέρα, το βαθύ χνῶτο του λαού, και ν' άποσπασθώμε το άδολο ξεφωνητό της αγάλλιας του, και να δοίμε την παιδιτική αφέλειά η, και ν' αντιπάρουμε τη ψυχρομυή του ηρωδία, να αισθανθώμε να μās σπρώχνουν γερσοί άγρόνες του, και να μās πατούν τὰ δαρένα πόδια του, και να μās πληγώνη ή φθογή του έπαθμια, κ' ύστερα — ιδρομέ — κουρασμένοι — χορτασμένοι να πὰ να μηθώμε και να λησμονήσουμε. . . Για ένα άδι! Είναι κάτι τι. Δεν είναι λίγο, ξέρετε; μπόν θα πάμε; Δεν είναι έτσι; Τι καλός που ηα.

XVI

Η μητέρα του είχε πληρώσει το ξενοδοχείο α μίνα προκαταβολικά, και τον έστειλαν απ' Ίσως και γιατί δε μπορούσαν πειά να ν ύπαφέρουνε στο σπίτι.

«Όσας τριανταπέντε χρόνων. Ψηλός, γιγας, μεγαλόπρεπος. Γυός μανής από τις κατακραυκτικότερες φαμίλλιες της Πολωνίας, μορφωμένος, έξυπνος, ευγενής. Μα το ποτό άρχισε από καρού να του μάζει τη ψυχή και το κορμί. Το πρόσωπό η γιομάτο ξανθήματα — μίτη προσημένη — άμα φουσκωτά — χέρια που ιδρώναν πάντα άπτο.

Στις άρχές προσπαθούσεν ακόμα να κρυθώ. Πάντα άψυγος, στη στάση του και στο ήμα του — στο σαλόνι — στο άναγνωστήριο — στην τραπέζια. Μα το πάθος τον έλκρυπνίη πειά. Κάθε μέρα και πειό άφαιμένος — πειό βαρύν — λιγώτερο τέλειος το φέρισμό του. Έβανε όπου μπορούσε στην ηχη κρυφή, με μέτρο, με ντροπή, όσόντου ένα μόνον τον έφεραν άναίσθητο!

Είχε γίνη το μεγάλο δήμα. Αυτός που προσπαθούσε πάντα μπρος στους άλλους, να κρατή ψηλά — ίπότης αίματος και όνόμας — όταν είδε πειά, πώς ξεσκεπάστηκε, πώς οι τον ήξεραν τώρα — έναν άνθρωπο άλκορζο — έπίφοβο — διωγμένο απ' την άκοργία του — φτωχό — και μόνο, — έκανε η ή έγρήλη κυνική χειρονομία, που μόνο ή άπελσία και ή μορολατρεία διαγράφουν τόσο άλεια στης σλάβικης ψυχολογίας τον όρζον.

— «Νίτεβον» — και κλιόστηκε ήδουκα στη λάσπη. . . Καθεμέρα, σκάνδαλα, απαίδες, ένοχλήσεις, ζητιανίες, όσόντου άγράρστηκαν έδω, να τον διώζουν απ' το ένοδοχείο. Δεν είχε ούτε λεπτό. Κάθε τόσο ανεβίζον απ' τον ένα και τον άλλο ένα ριγίζο, ένα γροσί, ότι μπορούσε, να περάση ην ήμέρα, ένόσοφ, τὰ πλούσια φορέματα και ο άριστοκρατικό του έξωτεριζό, έμπνέανε ά-όμα κίτσια πίστη στους άποιους δεν τον ξε-άανε.

Μα ήθε πειά μια μέρα, που όλοι τον έδιωσαν σαν σκυλί. Απένταρος, κουρελιασμένος, άποσφός. Τον είδα κάποτε στο κατάφω της έσορτας νησιτικό και μόνο να κλαίη σαν παιδί! . . . Ζητούσε ένα φράγκο για ν' αγορά-

ση αθήρα — για τη λήθη, καταφύγιο στερνό. . . Τον λυπήθηκα και τοδώσα. Μου φίλησε το χέρι κ' έφυγε διαστίζος. Σε μίαν ώρα κοιμώντανε άνάσκελα, άναίσθητος, στο μεγάλο πεζοδόμο. . .

«Όλοι δώ τον άποστρέφονταν, τον συχωνόντων, τον διώχναν. Μένα που ένέπνεε λύτση και ήλψη. Άμα τον έβλεπα στη χτηνώδη κατάσταση που είχε φθάση, και θυμόμωνα το σπίτι του, τη μορφή και τη καταγωγή του, γινόμενα κακά. Τον σίμονα, του μιλούσα. Προσπαθούσα να τον παρηγορήσω. Τίποτα!

Το πρόσωπό του γιομάτο ξανθήματα, μίτη προσημένη...

Καταστραμμένος! Το ιδανικό του ένα ποτήρι βότκα, όλα τ' άλλα ματαιώτης. . . Κάποτε, το δειλινό. Η ώρα που τα κοριτσάκια έδωσαν και σιγάς γιομάτα. Όπως πάντα μεταγυλίζα. Κ' έννοιωθα της απομόνωσης την άνάγκη. Είχα μείνη στο μικρό άναγνωστήριο, άποξασμένη, πάνω σε λαικώματα που έλαβα κά-όρα τελευταία. Κίτταξα μια λιθογραφία — «Νάρακας» — παρμένη από ένα ιαπωνικό άγαλμα του μουσείου της Νεαπόλεως. Κ' ήμουν θυμωμένη, γιατί δεν φανόνταν τόνωμο του όρωσποιητή, που μόλις δόση σε μια στιγμή θλαμμένη, την ευκαιρία, ν' απολάμω μίαν αισθητική συγκίνηση, θαμίζοντας την τέλεια γυνική όμορφιά του έφθδου. Άξαρνα δήματα βαρεία. Ανατρίχασα. Ήτανε ά-τόμα! . . . Τρόμαξα. Ήμωνα μόνη. Μα δεν κούνησα απ' τη θέση μου. Πέρασε βαρύς, ψηλός, έπιβλητικός και. . . μεθυμένος. Στο

λαίμό του, ένα τεράστιο κολλίε από ψεύτικα σμαράγδια — απ' αυτά που πουλόν στους δρόμους — γυαλοκοπούσε. . . Δέ με άντελήφθηκε. Τράβηξε γραμμή, έσπρωξε την πόρτα του σαλονιού και μπηκε μέσα. Άπορούσα, από πού να πέρασεν έτσι άπαράτητος, όταν άκουσα, ήχους πιάνου. Έπαίξε! Μία μελαγχολική, άργή, πνιγμένη σε παρόπινο, μπαλάντα λαϊκή, της Πατρίδας! Τον άκουα θρησκευτικά. Έννοιωθα πώς τὰ δάχτυλα, δεν άγγίζαν με άσφάλεια τὰ πληκτρα, μα όστόσο ή μελωδία ήτανε γλυκεία. Μια ταντρεσία — σαν εύγνωμοσύνη — με πλημμύρισε για τον ευγενικόν άλήτη. Κ' έτρεξα συγκινημένη να τὸ δώ. Έστρεψε, στα δήματά μου. Όλοκόκκινος. Αναμμένος Ακάθαρτος.

Σταμάτησα δειλά. — «Ο! Δεσποινίς! Καλά που ήρθατε. Ξέρετε να παίζη ο Πεντερέσκι, δίχως άκροατήριό δε γίνεται! . . . Και ή συνουσία μου πρέπει να μου φέρη τουλάχιστον ένα ρουμλί! Είμ' εγώ ο Πεντερέσκι! . . . Και χαριτωμένα, περήφανα, σε στάση τέλεια, άκούμπησε — γέροντας πλώ το κεφάλι — το δεξί του χέρι, στο στήθος του το στολισμένο απ' το ψεύτικο, λιμπερόχρωμο κολλίε! . . .

Τοδώσα δ, τι είχα. Άργότερα κατά τις έξη, έστρεφα απ' τον περιπάτο μου. Από μακριά, στη γωνία του δρόμου, γροίζατο το φίλο μου. Στεκόταν όρθιος, πελώριος άκίνητος, με τη ματιά χαμένη πέρα, όπου — περνούσε, μ' έναν κρότο καταθόνιο, μια μπάντ' άραβική, από τρομπόνα και ταμπούρα. Φανόνταν νάταν άπασχολήμενος απ' το θέμα. Τον κίτταξα πέντε λεπτά. Ούτε μια κίνηση. Του προσενούσε ένδιαφέρον ή παρέλσις ή σκονισμένη. . . Σε σημείο τέτοιου, που ούτε πρόσεχε, ένα σκύρι από χαμίνια, που πηδώντας γύρω του, φωνάζα. — δίνοντας του το καθενα κ' από μια δοσομειή, χάστιν ρεκάλα: — «Γιά Χα-άααα! Για Χαάάαα! . . .

Ένα σοφό κατάγ' αλές, από καταστηματαζες που δεν ήλθονε, άνάγκασαν το Προ-έσκειο, να τον συλλάβη και να τον στείλη στη μητέρα του. Άμα τούτα θέλησα να τον δώ ακόμα μια φορά. Πήγα ένα μεσημέρι. Στο ύπγειο, ένα γυνικό δωμάτιο, για φιλική. Καθόνταν πειά στη ψάθα σκεπτικός. Χάρηκε που πήγα. Εύχαιρίστηκε. Δέ φανόνταν και πο-λύ θλιμμένος.

«Όταν σηκώθηκα να φύγω, με συνόδεψε όσαμ την πόρτα. Του εύχθηκα έκαλό ταξίδι.

Εύχαιριστώ, Δεσποινίς! Μα πιστεύω, τὸς ένα ταξίδι, που γίνεται, όποιος δατά νη' νάνα πάντα ευχάριστο! Είτε με μια φωνή θλιβερός εφρονείας.

Κι' άμα ο καθάσος έλκενε την πόρτα, τον παρομείρισε με μια ήγεμονική χειρονομία, στάθηκε με πόδια έντοιμένα, σε ύπκλιση — απ' άλές άναμνήσεις — κ' έπ' ευγενικότατα:

Και να με συγχωρήτε, Δεσποινίς, για την κακή ύποδοχή! Δεν ήμουν ούτε καν είδοποιημένος, για τον έρχομό σας!

XVII

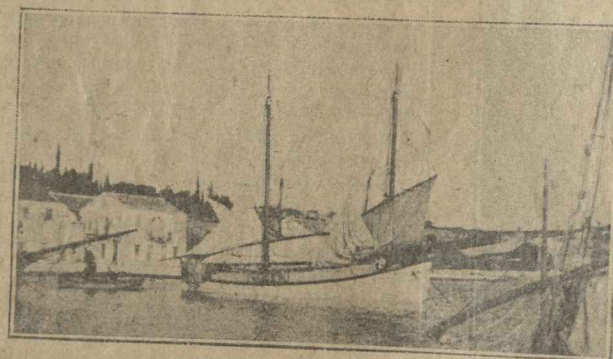
Όσας είκοσιπέντε χρόνων. Γαλήνια μελαγχολική. Κοιροσμένη. Ατημέλητη. Με σαν παρόπινο, στα γαλάζια της μάτια. Και πάντα απομονωμένη. Ξαπλωμένη τ' άπομύματα σε μια πολυθόνα, προνούσε τις όρες της μ' ένα διβλίο που. . . σπάνια διάβαζε. Η μητέρα της τοελλή από άφοσίωση και τρέμο για την υγεία της μοναχοκόρης.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

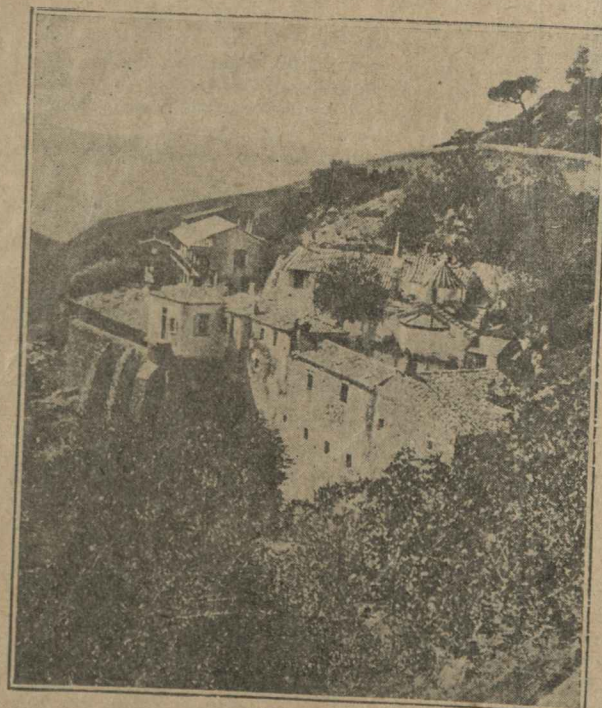
ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΑΛΛΟΝΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ένα δειλινό στους Βαρδιάνους της Κεφαλληνίας
(Φωτογραφία Πίπη Μικελίου)

Τό Φισκάρο της Κεφαλληνίας

Η Μονή τῶν Κλειστών
(Φωτογραφία Κώστα Θεοχάρη).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η Μίς Έβελιν, ἡ περίφημος Ἀμερικανὶς καλλιτέχνης

Δύο χαριτωμένα καλλιτέχνιδες τῆς Γερμανικῆς σκηνῆς, ποὺ ἐτοιμάζονται νὰ ἐμφανισθοῦν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ.

Ἡ Νόρμα Σφόρ, ἀστὴρ πρώτου μεγέθους εἰς τὸ σπέρωμα τοῦ Χολιγούντ.

Μικροὶ ἡμᾶρτοι τῆς νήσου τοῦ Σολομώντος, ποὺ κάμνουν ἀγῶνες δρόμου ἱππεύοντες σὲ χελώνες τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου! Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θυμίζουν καὶ τὴν περίφημον Ἰταλικὴν παροιμία «ὅποιος πάει σιγὰ πάει ἀσφαλῶς καὶ μακρὰ».

Ένας Αμερικανός δημοσιογράφος που εγγνώρισε τους πλέον λαοφιλείς αστέρες του Κινηματογράφου γράφει τα εξής για την γνωριμία του με τον περίφημο Βαλεντίνο:

Με τον Βαλεντίνο είχα συνδεθεί και επί ένα χρόνο εγγύρσα μαζί του σχεδόν όλο τον κόσμο.

Τον εγγώρσα από την Ναζιμόδα μετά τον θάνατό του στους Τέσσαρες Ιππότες της Αποκαλήφειας. Η Ναζιμόδα είχε δείξει πολύ ενδιαφέρον για τον νεαρό Ιταλό ηθοποιό.

Είς της Ναζιμόδας εγγώρσα την πρώτη του γυναίκα την Ζάν-Άνκερ, η οποία την θραυνά των γάμων τον εγκατέλειψε!

Και την δεύτερή του γυναίκα την γνωρίσα πάλι στής Ναζιμόδα, την θραία Νατάσα Ράμποβα με την οποία εχώρησε λίγο καιρό από το τέλος του.

Η μητέρα του Ρούντ ήτο Γαλλίς και ο Βαλεντίνο ήταν ένθουσιασμένος όταν μιλούσε την γλώσσα της μητέρας του.

Κάθε Κυριακή επιγαίναμε στο Ρούντ και μετά το πρόγευμα εκολυμπούσαμε έως την 1 μ. μ. στην ακρογιαλιά του Ειρηνικού Ωκεανού. Ήταν ένας δεινός κολυμβητής και σπόρτμαν από τους λίγους.

Συχνά συναντούσαμε στην ακρογιαλιά τον μοναχικό Σάβου και τον πέριναμε στο Βαλεντίνο. Με αυτή την συντροφιά έπερασε τις καλύτερες βραδιές στο Χολιγούντ. Ο Σάβου και ο Ρούντ έμιμούντο διάφορες Ιταλικές συνειθίες, χορούς ή παντομίμες σαν παιδιά και έμεις γελοούσαμε με την καρδιά μας επίσης σαν παιδιά.

Ο Ρούντ αγαπούσε πολύ τα ζώα και είχε πολλά σκυλιά, άλογα, πουλιά, και εκέπτετο να αγοράσει και ένα τιγκρά!

Επί 40 ημέρες που εγγώρσαμε όλη την Αμερική σε ιδιαίτερο βαγόνι, σε κάθε στάση ηχοζοντο χιλιάδες θαυμαστές να δούν τον ήρωα των Τέσσαρων Ιπποτών της Αποκαλήφειας καθώς και αντιπρόσωποι των κοινοτήτων.

Ο Βαλεντίνο ήτο εις το μεσημέρι της δόξης του, και ο Σείρης όποι πήγανε επροκίλει διαδηλώσεις θαυμασμού.

Είς το Σικάγο όποι έμειναν λίγες μέρες, ή παρουσία του επροκίλει σωστές διαδηλώσεις επαναστατικές έξω από το ξενοδοχείο που μέναμε, και αναγκασμένα να βγαίνομε κρυφά από την έξοδο της υπηρεσίας για ν' αποφεύγομε τον θορυβώδη ένθουσιασμό των γυναικών.

Πόσες φορές στην Βοστώνη, στην Νέα Υόρκη και στην Φιλαδέλφεια, με εξακολούθησαν κυριολεκτικώς και με εκλωτισοπάτησαν για να μπορέσω να ανοίξω δρόμο στον Σείρηνα μέσα στο πλήθος των εξάλλων θαυμαστών του. Αργότερα έπηγαμε μαζί εις την Γαλλία, Αγγλία και Ιταλία. Είς την τελευταία με πολλή συγκίνηση μου έδειξε το σπίτι που εγεννήθη και με έσπασε στην οικογενεία του.

Τα τελευταία όμως δύο έτη ο Ρούντ άλλαξε πολύ και οι θρίαμβοι του στον Σείρηνα και στους Τέσσαρες Ιππότες της Αποκαλήφειας του εγγώρσαν ξαφνα το κεφάλι.

Μετά το τελευταίο του δε ταξίδι στην Εύρωπη επέστρεψε στο Χολιγούντ τόσο διαφορετικός που μόλις κατεδέχτο να μας χαιρετήσει.

Λίγο από το θάνατό του τον ανήντησα τυχαίως πολλές φορές να διενθύνει την Ελίζα Φαροζίν φερών ένα καπέλο με πτερό και μονόζυγόν σαν σωστός ποιητή, ταξιδεύων ενόχλητο στην Χολιγούντ. Δέ ήσαν πιά ο άφελής Ρούντ ο φίλος μας!

Αυτός είνε ο Βαλεντίνο, ο πολυκαταγενομένος

Ο ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ Ο ΩΡΑΙΟΣ ΡΑΜΟΝ ΝΟΒΑΡΡΟ

των γυναικών όλου του κόσμου. . .
'Αλλ' ο Βαλεντίνο άφησε και διαδόχους.
Μετ' αυτόν και μετά τον Σκασαμούς, που

Μία θραία προσωπογραφία του Ραμόν Νοβάρο στο έργο «Μπέν-Χούρ».

οι Αθηναίοι είδαν πέρινα στο «Αττικόν», ο Ραμόν Νοβάρο έγινε πασίγνωστος στην Εύρωπη για την κομωρτητά του, την δόναμν του παιζιματός του και την φυσικότητά του.

Ρωμαϊκός και όμοιος τότε κατακτητής. Είνα ένας τέλειος ερωτοπαλής, όποις ο Βαλεντίνο, έτοιμος να θυσιασθή για μια γυναίκα που αγαπά.

Τέλειος τέντλεμαν και σπόρτμαν ενδεδειγμένος για τους ρόλους του Μεσαίωνα και της αρχαιότητας γι' αυτό αρχιόδως και έθεωρήθη ο καταλληλότερος για τον ρόλο του «Μπέν Χούρ» που οι Αθηναίοι θα θαυμάσουν.

Η ζωή του Νοβάρο και ή άοχη του σταδίου του είναι αληθινόν μυθιστόρημα πύλο περικοργό και από τα σενάρια του κινηματογράφου.

Πριν από την πρώτη Μεξικανική επανάσταση, υπήρχε στο Μεξικό μια παλιά άριστοκρατία Ισπανικής καταγωγής ή οποία αδιαφορούσε έντελως για τα πολιτικά και δεν ενδιαφερότο παρά για την μουσική και φιλολογία.

Αυτή ή παρική ζωή σε στενό κύκλο με-

παδιά της οικογενείας θρόθηκε ξαφνα χωρίς και χωρίς να μπορή να ήτησε θεία από τους γονείς του που είχαν να θέρουν τα 13 άλλα τους παιδιά.

Αρχισε λοιπόν να ψάχνει να βρή δουλειά γιατί από «Καμπαλέρος» δηλαδή Ιππότες, Σαμονιέγος είχαν γίνη έλαται για να έπαυθθουν ή παράδοσις.

Όταν ήταν ακόμα στο Μεξικό ο Ραμόν είχε δει μια τανία με την Πηλὸ Ουάι, και είχε τόσο άρεση και ένθουσιαση που από τότε την ήμερα, το όνειρό του ήταν να γίνη ήθοποιός του κινηματογράφου.

Και τώρα χωρίς να το θέλ ή ίδιος το όνειρό του είχε άρεση να πραγματοποιηθεί, γιατί μετά πολλές στερήσεις και κακουχίες, έφθασε στο Λος Άντζελες.

Δέν άρκει όμως να φθάση στον τόπο του κινηματογράφου για να γίνη ήθοποιός, και από το δ' άντελήθη ο Ραμόν για πολύ καιρό πείζον από Στούντιο σε Στούντιο για να είνε μια μικρή οποιαδήποτε θέσι.

Τέλος απογοητευμένος άρχισε να σκέπτεται να εγκαταλείψη το όνειρό του, όταν ξαφνα προσελήθη σε ένα περιόδιοντα θέατρο τον χορό. Μία μέρα οι χορευταί προσελήθησαν από το Στούντιο του Μέτρο για μια τανία, όταν, ο Ρέξ Γκραμ ο σκηνοθέτης τότες θραίων έρχων, εγγώρισε «Το μυθιστόρημα ενός Βασιλέως» τον όποιον είδαν πέρινα οι Αθηναίοι στο Πάνθεον και ο όποιος έρχανε να βρή έναν πρωταγωνιστή σαν τον Βαλεντίνο, ο όποιος τον είχε εγκαταλείψη με τους Τέσσαρες Ιππότες της Αποκαλήφειας, είδε τον Ραμόν και παρ' όλους τους φόβους που είνε να του εμπιστευθή πρώτο ρόλο κοντά σε ήθοποιους σαν την Άλνις Τέρον, Λέβις Στόν, και Στανλὸ Χόλμ, άπεφάσισε να τον προσλάβει.

Πρώγματι ή έκλογή του Γκραμ ήταν καλή αλλά ίτηρχε μεγάλος φόβος ένας νέος και άπειρος ήθοποιος να καταστήνη μια τανία σαν «Το Μυθιστόρημα ενός Βασιλέως».

Σ' αυτούς δέ που εξέφραζον τον φόβο τους ο Γκραμ έλεγε:

— Είνε ζήτημα τύχης. . . άς δοκιμάσωμε. . . Έχει πελοίθησι στη νέα μου άνακλήνη όποις έχω και για τον Βαλεντίνο. . .

Και πράγματι ο Ραμόν δέν διέψευσε τις ελπίδας του Γκραμ και έπαυσε με τόση δύναμη που οι κοριτικοί έγραφαν πολλά έγκυρια για τον νέο άστέρα.

Η επιτυχία της πρώτης του εμφάνισης έδωσε πτερά στον Ραμόν για να πετάξη προς την δόξα και να παίξη τους πιο δύσκολους ρόλους.

Ο Γκραμ τον προσέλαβε τότε οριστικώς, όποτε ο Ραμόν Σαμονιέγος έγινε Ραμόν Νοβάρο. Έπειτα εγγώρισε ένα άλλο έργο από τον τίτλον «Τρίφλιν Γούμαν» ήτοι: Η Άσχημη γυναίκα και κατόπιν το «Χαριττ και Σκασαμούς» που τον ανέδειξαν.

Και ήδη το «Μπέν Χούρ», που θεωρείται από όλον τον κόσμο ως ο υπερβολισμός της κινηματογραφικής τέχνης, τον έφερε εις το κορυφωμα της δόξης.

ΖΕΥΓΙ

ταξύν των όποιων ήσαν ή παλιά άριστοκρατία Ισπανική οικογενεία Σαμονιέγος της όποις παράδοσις έλεγε:

«Η πρώτη γενιά έρχεται, ή δεύτερα άνακλήνεται στον κόσμο για τρίτη έπαυθθ.»

Αυτή ή παράδοσις έπαυσε να κάμνη την οικογενεία να προβλέψη ή έκτελέσει.

Όταν ή επανάσταση Σαμονιέγος, φέρει την καταστροφή των στατών, έγκατεστάθη πρόσφυγες στο έξωτερικόν.

Ο Ραμόν ένας από τους γονείς του που είχαν να θέρουν τα 13 άλλα τους παιδιά.

Αρχισε λοιπόν να ψάχνει να βρή δουλειά γιατί από «Καμπαλέρος» δηλαδή Ιππότες, Σαμονιέγος είχαν γίνη έλαται για να έπαυθθουν ή παράδοσις.

Όταν ήταν ακόμα στο Μεξικό ο Ραμόν είχε δει μια τανία με την Πηλὸ Ουάι, και είχε τόσο άρεση και ένθουσιαση που από τότε την ήμερα, το όνειρό του ήταν να γίνη ήθοποιός του κινηματογράφου.

Και τώρα χωρίς να το θέλ ή ίδιος το όνειρό του είχε άρεση να πραγματοποιηθεί, γιατί μετά πολλές στερήσεις και κακουχίες, έφθασε στο Λος Άντζελες.

Δέν άρκει όμως να φθάση στον τόπο του κινηματογράφου για να γίνη ήθοποιός, και από το δ' άντελήθη ο Ραμόν για πολύ καιρό πείζον από Στούντιο σε Στούντιο για να είνε μια μικρή οποιαδήποτε θέσι.

Τέλος απογοητευμένος άρχισε να σκέπτεται να εγκαταλείψη το όνειρό του, όταν ξαφνα προσελήθη σε ένα περιόδιοντα θέατρο τον χορό. Μία μέρα οι χορευταί προσελήθησαν από το Στούντιο του Μέτρο για μια τανία, όταν, ο Ρέξ Γκραμ ο σκηνοθέτης τότες θραίων έρχων, εγγώρισε «Το μυθιστόρημα ενός Βασιλέως» τον όποιον είδαν πέρινα οι Αθηναίοι στο Πάνθεον και ο όποιος έρχανε να βρή έναν πρωταγωνιστή σαν τον Βαλεντίνο, ο όποιος τον είχε εγκαταλείψη με τους Τέσσαρες Ιππότες της Αποκαλήφειας, είδε τον Ραμόν και παρ' όλους τους φόβους που είνε να του εμπιστευθή πρώτο ρόλο κοντά σε ήθοποιους σαν την Άλνις Τέρον, Λέβις Στόν, και Στανλὸ Χόλμ, άπεφάσισε να τον προσλάβει.

Πρώγματι ή έκλογή του Γκραμ ήταν καλή αλλά ίτηρχε μεγάλος φόβος ένας νέος και άπειρος ήθοποιος να καταστήνη μια τανία σαν «Το Μυθιστόρημα ενός Βασιλέως».

Σ' αυτούς δέ που εξέφραζον τον φόβο τους ο Γκραμ έλεγε:

— Είνε ζήτημα τύχης. . . άς δοκιμάσωμε. . . Έχει πελοίθησι στη νέα μου άνακλήνη όποις έχω και για τον Βαλεντίνο. . .

Και πράγματι ο Ραμόν δέν διέψευσε τις ελπίδας του Γκραμ και έπαυσε με τόση δύναμη που οι κοριτικοί έγραφαν πολλά έγκυρια για τον νέο άστέρα.

Η επιτυχία της πρώτης του εμφάνισης έδωσε πτερά στον Ραμόν για να πετάξη προς την δόξα και να παίξη τους πιο δύσκολους ρόλους.

Ο Γκραμ τον προσέλαβε τότε οριστικώς, όποτε ο Ραμόν Σαμονιέγος έγινε Ραμόν Νοβάρο. Έπειτα εγγώρισε ένα άλλο έργο από τον τίτλον «Τρίφλιν Γούμαν» ήτοι: Η Άσχημη γυναίκα και κατόπιν το «Χαριττ και Σκασαμούς» που τον ανέδειξαν.

Και ήδη το «Μπέν Χούρ», που θεωρείται από όλον τον κόσμο ως ο υπερβολισμός της κινηματογραφικής τέχνης, τον έφερε εις το κορυφωμα της δόξης.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Σκοπική Κινητική-Επίτι-Σκόδα

— Πέριαν τα χορευτικά τσάγια του Καπρις καθώς και τα ντιν ντιναόν και ή διενθουσία καταβάλλει πύσαν προσπάθειαν προς ικανοποίησιν των πολυπληθών πελατών.

— Ο Γαλλικός θίασος συνεκέντρωσεν εις το «Εθνικόν» άρεζόν κόσμον. Μεταξὺ των παρευρεθέντων σημειώνομεν: τον κ. και την κ. Καλαμάρη, τον κ. και την κ. Συναδινό, τον κ. και την κ. Μεταξά, τον κ. και την κ. Ζαΐμη, τον κ. και την κ. Παπαγεωργίου, τον κ. και την κ. Παπάγου, τον κ. και την κ. Θεοτόκη, τον κ. και την κ. Σκαρφαλά, την κ. Καποδίστρια, την κ. Ρασκάνο, την κ. Ίμελεν και άλλους.

— Πολύς και έκλεκτός επίσης κόσμος εις τας χορευτικές έσπερίδας του «Περσευτικου».

Η ΜΟΔΑ

Ακόμη δέν έχαμαν την εμφάνισίν τους τα γούρινα επανασόφρα και τούτο όδιό ο καιρός άκόμη είναι άρεζα γλυκός, όποτε να φαίνονται υπερβολικά ζεστές ή γούρες. Τα έρετεινά επανασόφρα είναι καμωμένα τα περισσότερα από βελούρο ντε λαίν και ντρα, ως επικρατέστερα δέ χρώματα φαίνονται το μαύρο, το μπλέ, το πράσινο και οι χρωματιστές νέτο. Είς ένα από τους μεγαλύτερους Παρισίους Οίκους έθανάσασε ένα θραύσματο μαντώ από κασά μπέξ άνοιχτό ίσιος φόρμας γαρνιρισμένο με μπάντες από γούνα ραζέ.

Ένα άλλο μοντέλο επανασόφρα ένα μαγντό από σεβιδιό χρώματος σμιπ, γαρνιρισμένο με νερό.

Ένα άλλο επανασόφρα ένα μαντώ από άμπε και βραδί από βελούρο ντε σουά νζοί άνοιχτό γαρνιρισμένο με ριγού ή λαγύ του ίδιου χρώματος.

Έν γένει τα θραυνά επανασόφρα είνε πολύ πλούσια και χρησιμοποιούν πολύ την γούνα, όχι μόνον εις τα παριάν, αλλά και εις άλλο γαρνίσματα.

ΤΟ ΣΗΜΕΙ

Ο ρόλος της οικοδοποίνης είνε σπουδαίτατος και δέν πρέπει να θεωρηται περιτολογία άν το επαναλαμβάνομεν διαρκώς, όδιό πρέπει καλὰ να γνώση ή γυναίκα την σπουδαιότητα αυτού του ρόλου της.

Από αυτήν εξαρτάται ή ευτυχία του σπιτιού της και πολλά κακά θα επρολαμβάνοντο άν είχε συνείδησιν θαντέραν του σπουδαίου της εν τη κοινωνία.

Το πρόγραμμα σύμφωνο, με το όποιον πρέπει πάντοτε να βαδίζει, πρέπει να περιλαμβάνη τα άσφαρήτα αυτά στοιχεία:

Τάξιν, προσηνικότητα, δραστηριότητα και καθαρότητα.

Η καθαρότης και ή τάξις μπορεί να είναι τα κυριώτερα, όδιό και εις την ήγειαν του άνθρώπου συντείνουν και εις την καλήν διαθήρησιν των διαφόρων άνακειμένων. Πρέπει όμως το καλό παράδειγμα να διδη πάντοτε ή οικοδόσποννα, όδιό όταν οι άλλοι βλέπουν τάξιν και καθαρότητα, δυσκόλως δέν θα την διατηρήσουν.

Φυσικά άπαρουν και οι εκ γενετής άκαθαροί και άκατάστατοι, αλλά περι αυτών άς μη γίνετα λόγος, μοιόντι πάλιν από την γυναίκα εξαρτάται να μη υπάσχουν τούτα τα καίμενα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μπισκότα άμυγδάλου. — Υλικά: 200 δομά. ψύχα άμυγδάλων, 150 δομά. ζάχαρη, 2 άσπραδια αυγών, άρωμα βανίλιας.

Κατασκευή: Βάζομε τα άμυγδάλα να ζεματισθούν και τα καθαρίζομε. Τα κοπανίζομε σ' ένα γουδι ρίχνοντας και

3—4 κουταλιές νερό. Όταν γίνουν σαν τραχανάς ψιλός, ρίχνομε τη ζάχαρη, το άρωμα και το άλλο άσπραδι.

Να μη γίνη πολύ σφικτή ή μάζα. Ύστερα πέρνομε τη μάζα και κάμνομε διάφορα σχήματα επάνω σε μια λαμαρίνα.

Τα στέλνομε εις ελαφρόν φούρνον να κάμουν ελαφρό χρώμα και άφού ψηθούν τα πασάλίζομε με ζάχαρη.

ΑΙ ΕΛΚΙΚΤΑΙ ΓΑΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ

Μία έντελως εξαστητή ηθοποιός, κοσμητή, καλλιτεχνική, αλλά και επιστημονική με εργασίες και μελέτες μεγάλης σημασίας, με κάποια εργασία στερεά, άφρονταχτή και αιώνα είναι ή Κα Άγγελική Κατσημική. Και μια υπερβολή δέν λέμε. Βέβαια το κορυμνόν περιβάλλον της Κας Κατσημική δέν μπορεί να ίδη άκριβώς την σημασία της εργασίας της.

Μηδύμη κυρίως για την εργασία της επάνω στη Λαϊκή Τέχνη. Το βιβλίο της «Σκρόος και τ' άλλα τα μικρότερα είναι έργο μνημειώδη. Άνοιξαν το δρόμο μιας διόκλησης επιστήμης, με και νέους δρόμους στη διακοσμητική Τέχνη. Να μια γυναίκα επί τέλους που είναι στο είδος της άνοστη από κάθε άδρα στην Ελλάδα. Είναι όμως προσέτι και μια καλλιτεχνική δημιουργός ή Κα Κατσημική.

Διακοσμητική έρεση. Καταγίνεται με την δημιουργία Έλληνικών εδωτόν. Έλληνικών επί πλέον με την επεξεργασία σε όπλα, με την διακοσμητική, αλλά και με τη ζωγραφική, μια ζωγραφική με άδρό διακοσμητικό χαρακτήρα.

Για να μελετήσει τη λαϊκή Τέχνη πήγε το πειρασμένο καίμακο στην Αμοργό και από εκεί στην Άνγη. Στο τελευταίο αυτό νησί έπαθε περιπέτειες: της έκλεψαν τα λεφτά της και το ρολόγι της και έμεινε νησιώτικη. . . Άλλά ή Κα Κατσημική δέν δειλιάζει απ' αυτά στην εργασία της. Η κυρίες μας όφείλουν να την θαυμάζουν, όταν δέν μπορούν να της μιλήσουν. . .

Η ΑΛΛΗ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΦΩΛΙΑ

— Σ' αγαπώ !
— Όρνια ! το ξέρω. Και έπειτα ;
— Τι θα πη και έπειτα ;
— Θα πη ότι είμαι από εκείνες τας γυναί-
κας, οι οποίαι θέλουν να φαίνονται ότι είναι
τίμικαι... Δεν μ' εννόησες λοιπόν !... Και
όμως έπρεπε να μ' εννόησες. Με άλλους λό-
γους, θέλω να συναντωμεθα εις μέρος, το ό-
ποιον κανείς εις τον κόσμον να μη γνωρίζη...
— Εκτατάλαθα... Θα ετοιμάσω ένα ά-
παρτμάν και θα το επιπλώσω επίτηδες δι'
εσέ. Θα είναι το άπαρτμάν του έρωτός μας,
το μυστικόν άσπλόν μας, το όποιον κανείς δεν
θα ημπορέσθ ν' ανακλύψη.
— Ακούω, αυτό θέλω.
— Ζητώ μόνον μίαν μικράν προθερίαν δια
να εύρω την ερωτικήν φωλιάν μας.
— Άλλά φρόντισε, αγαπητέ μου, να είναι
κομψή ή ερωτική φωλιά μας.
— Θα είναι θαυμάσια, θα είναι όρνια, όπως
x' εσύ, αγαπή μου.
— Η κυρία Διλοά ευερίδισεν επιχαρίτως και
έστεινε την γείνα προς τον νέον Μάξ Κορτάι.
— Λοιπόν, αγαπητέ μου, φρόντισε γρήγο-
ρα να εύρης την ερωτικήν φωλιάν μας και να
με είδοποιήσης.
— Η υπόσχεσις εδόθη. Το μενίδιμα της κυ-
ρίας Διλοά επεδέχαιτο την υπόσχεσιν.
Δια τον κύριον Μάξ Κορτάι ήτο μία νίκη
ανέλπιστος. Και όμως ή κυρία Διλοά, νυμφευ-
θείσα από ενός έτους ένα πολύ θελκτικόν νέον,
τον όποιον ήγάπα, δεν έφαινετο ότι ήτο εύκο-
λος καπνικήσις. Άλλ' ήλαι σχεδόν οι γυναί-
κες έχον τας άδυναμίας των και τας ιδιοτρο-
πίας των !

Εν τούτοις την επάκουον ή Μάξ Κορτάι ή-
γισε τας έρευνάς του. Άλλά το πρακτικόν
εις το όποιον απεστάθη, δεν είχε κανέν άπαρτ-
μάν δι' ενοίκιον.
— Δεν έχωμεν κανέν άπαρτμάν, κύριε.
— Όλα είναι νοικιασμένα και εις τιμὰς πολύ ύ-
ψηλάς. Σκεφθήτε, κύριε, ότι ή πληθυσμός των
Παρισίων διπλασιάσθη και ότι οι θυρωροί
προτιμούν να διαπραγματεύωνται άπ' ευθείας
με τους ενοικιαστάς δια να κερδίζουν και αύ-
ριον !

Η ΑΣΠΡΕΣ ΤΡΙΧΕΣ

Κάτασπρες, τρίχες, μώλες
Η κορασιά γελώντας,
Είς το ξανθό κεφάλι σου
Με λύπη μου θεωρώ.

Εγέρσας, μου εφώναζε
Τό στόμα μου φιλώντας
« Πάντοτε ως νύ σ' αγαπήσα
Μά ως γέρο με μισώ ».

Τα χρόνια, εγώ της έλεγα
Κλειώντας τη στην άγκάλη,
'Ακούη δε μ' εγέσσαν,
Μά ή λύπη και καύσιος.

Κι' αν λίγες τρίχες κάτασπρες
Φαίνονται στο κεφάλι,
Τα χρόνια σημαδεύουνε
Πού μ' άσπαζες εσύ.

(1890)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

τοί. Το καλλίτερον λοιπόν πού θα κάματε εί-
ναι ν' αποταθήτε εις τους θυρωρούς και ίσως
εύρητε κανέν άπαρτμάν.

Ο Μάξ λοιπόν ήρχισε να περιέρχεται τας
όδους, έρωτών και εξετάζων. Πουθενά δεν έ-
βλεπεν ενοικιαστήριον ! Απεφάσισε τότε να
εισερχεται εις τας οικίας και να ερωτά τους
θυρωρούς. Άλλά τίποτε. Τοιουτοτρόπως πε-
ριήλθε πολλὰς όδους και πολλὰς συνοικίας και
έπί τελους ηγαγκάσθη να όμολογήσθ ότι ή
κατάκτησις της κυρίας Διλοά δεν ήτο πρῶτον
εύκολος όσον την εφαντάζετο. Άλλά το εύ-
χάριστον ήτο ότι εις την κατάκτησιν της κυ-
ρίας Διλοά δεν ήτο εμπόδιον ή άρετή της,
διότι και αυτή ήτο άνυπόμονος. Και ήταν συ-
νηγνῶντο πρώτῃ ή κυρία Διλοά τον ήρώτα :

— Τι έκαμάτε λοιπόν ; Ηβρατε την ερωτι-
κήν φωλιάν μας ;
— Θεέ μου !... ακόμη, απήντα ή Μάξ
με βεβαιωμένον μενίδιμα.

Η κυρία Διλοά έστειλε τότε εις τον Μάξ
να εύρη κανέν άπαρτμάν έστω και εις το

— Θα ετοιμάσω ένα άπαρτμάν και θα το
επιπλώσω επίτηδες δι' εσέ...

πέμπτον πάτωμα, αρκεί να έχη δύο δωμάτια,
μίαν αίθουσαν και μαγειρείον και να είναι
καθιστόν.

Ο Μάξ εξήκολούθησε λοιπόν τας έρευνάς
του. Από το πρωί έως το βράδυ κάθε ήμεραν
δεν έκαμε τίποτε άλλο παρά να τρέχη εις ό-
λας τας συνοικίας και να ερωτά τους θυρω-
ρούς. Το μόνον δε αποτέλεσμα όλων αυτών
των αγώνων του ήτο να επιστρέψθ το βράδυ
εις το σπίτι του κουρασμένος και να κοιμάται
προτού ακόμη τελειώσθ το δείπνον του. Είχε
λησμονήσει τους φίλους του, τα θέατρα, τας
διασκεδάσεις και μόνον εις τας έρευνάς του
είχεν αφιερωθῇ. « Ω ! αν ή κυρία Διλοά ήμ-
πορούσε να ένοήσθ την θέσιν του, θα εοχι-
νετο κάπως συγκαταβατική.

Μίαν ήμεραν ετόλμησε να της προτείνῃ :
— Είμαι τρεμρόν, αγαπητή μου !...
'Αλλ' αν ήθελες, ημπορούσες να έρχσαι εις
το σπίτι μου ως πού να εύρεθῇ κανέν άπαρτ-
μάν.

— Άλλ' ή κυρία Διλοά απέρριψε την πρότα-
σιν. Η άρετή της δεν της επέτρεπε να υπάγῃ
παρά εις άποκρυστον μέρος.

Επί τελους μίαν ήμεραν ή Μάξ ανήγγειλεν
εις την φίλην του κατενθουσιασμένος ότι ήρε
το άπαρτμάν.

— Άληθινά ;
— Ναι, ένα θαυμάσιον άπαρτμάν. Έχει

— « Ω ! αγαπητέ μου Μάξ, πού
χρειαστήμεν ! Έλα να σε δείξω
Και ή κυρία Διλοά τον έφώναξε
μαγούλα.

— Άλλά δια τον Μάξ δεν ήτο
αποδῆ. Ηθέλησε ν' ανταποδῇ
— Όχι, όχι, Μάξ, καθίσε
θα πάμε εις την ερωτικήν φω-
λιάν μας... Λέγειον.

— Άλλά δεν είναι έτοιμον
— Δεν πειράζει. Λέγειον εις την
πάρκον να το ιδούμε. Δες μου την
Θα συναντηθώμεν εις την είσοδον
— Ω ! πόσον εκολάκευσε τον Μάξ
αυτή ! Και με πόσην άνυπόμονο-
μενε την όρσησθαι συνέντευξιν.

Από τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε.
— Μου μ' είπεν ότι ελάβατε την
— Άπο τας δύο εκλήθη εις την
άπαρτμάν, το όποιον είχαν εύρει
— Πού και με τόσας δυσκολίας.
Είς τας τρεις ακριβώς ή κυρία
— Άλλά δεν ήτο μόνον. Την
ή ο σύζυγός της, ό όποιος είπεν εύγε-
Μάξ :

ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ ΠΟΥ ΚΑ-
ΔΙΚΑΣΘΗ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ
ΩΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ..

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑ - ΧΑΡΙ

Η
ΚΟΚΚΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Η ΗΛΘΝΙΚΗ, Η ΜΥΣΤΗ-
ΡΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ
.. .. ΖΩΗ ΤΗΣ

— Είσαθε άπολύτως βεβαία; είπε ή Χάραλδ
ένῳ συγχρόνως της έβαζε στο χέρι ένα γραμ-
μάτιον εκατό φράγκων.

— Έντελῶς βεβαία, απήντησεν εκείνη. Θά
ξαναπαράσω είπεν ή Χάραλδ.

— Άφού σκότωσε δύο ὄρες σ' ένα καφενείο
της πλατείας Βαγοράμ, ξαναγύρισε στην κυ-
ρίας δ' 'Αρπαζάκ.

— Η κυρία δεν επέστρεψε, τού είπεν ή Δό-
ρα.

— Πού είναι;... Τό ξέρετε!

— Σας δοκίμασα πῶς δεν τό ξέρω.

— Ο Χάραλδ άρχισε να θυμώνη.

— Πρόκειται γιά σπουδαίωτα ζήτημα.
Είμαι άπόλυτος ανάγκη να την συναντήσω ά-
πόψε τό βράδυ την κυρία δ' 'Αρπαζάκ! Πέστε
μου άμέσως πού είναι!

— Δεν έχω τίποτε να σας πῶ, ψιθύρισε ή
καμαριέρα πεισιμωμένη.

— Ο 'Αρενδσεν έσφιγγε τους γρόνθους του.
— Έξαρνα τού ήλθε μία έμπνευσις. 'Αρχισε να
μιλή Γερμανικά και της είπεν επιτακτικά στην
γλῶσσαν αυτήν:

— Θέλω να μάθω άμέσως πού βρίσκεται
ή κυρία δ' 'Αρπαζάκ! Σας διατάττω να μοι
πῆτε! Θά είσαθε υπεύθυνος δια τας συνεπείας!

— Η Δόρα υπέκρινεν άμέσως.

— Μήπως δυσωρεστήθη ή κυρία; έμφύρι-
σε δειλά.

— Απεναντίας θά σας εύγνωμονῇ αιώνι-
ως, είπεν ή 'Αρενδσεν, πάντα Γερμανικά.

— Καλά λοιπόν. Η κυρία τρώγει απόψε
τό βράδυ στο ξενοδοχείον 'Αλάμπρα, στη
λεωφόρον Μονταίν.

— Με ποίν;

— Με την κυρία Μάτα-Χάρι.

— Πολύ καλά. Και πού μένει ή κ. Μάτα-
Χάρι;

— Στο ξενοδοχείον 'Αλάμπρα.

— Σας εύχαριστώ.

Ο Χάραλδ της έδωσε ακόμη εκατό φράγκα
και έφυγε διστακτικός. Λίγα δευτερόλεπτα κα-
τόπιν δρόμῃσε στο δρόμο. Ζητούσε μάταια να
βρῇ ένα ταξί. Αυτό το πολέμιδο Παρίσι ήταν
άνυποφόρο! Ούτε ένα αμάξι στο δρόμο! Η ή-
δους σ' ένα τραίνο το όποιον από την λεωφόρον
Βαγοράμ, και την 'Ετορλ κατέβαινε στην
'Αλμά. Η ὄρα δακτύμῃσε ήτο έμπρός στο ξε-
νοδοχείον.

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

Ο άδοξός (επανακτών τας αισθήσεις του
μετά μακρὸν λήθαργον) — Πού είμαι; Πῶθ'α;
Η σύνυγος. — Μή λυπάσαι, χρυσό μου, είσαι
άόχη μαζί μου...
Ο άδοξός. — Ακόμη μαζί σου !...

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

— ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ !

νοδοχείον 'Αλάμπρα. Η κίνησις στην εἰ-
σοδὸν ήτο μεγάλη, και δεν είδε τίποτε το ύ-
ποπτον. Άμα μπῆκε μέσα ή Χάραλδ, άρχισε
να εξερευνῇ όλα τὰ σαλόνια, το μεγάλο χῶλλ
και την τραπέζαρια. Άλλά δεν είδε πουθενά
τις δύο γυναίκες.

Κάθησε σ' ένα τραπέζι και παρήγγειλε το
γεῦμα του, παρακολουθῶν με μεγάλη προσοχή
όλους πού έμπαιναν x' έβγαίναν στην απέ-
ραντη εκείνη σάλα. Είς τας δέκα και μισή,
ούτε ή Μάτα-Χάρι, ούτε ή κ. δ' 'Αρπαζάκ δεν
είχαν φανῇ ακόμη. Ο Χάραλδ σηκώθηκε, βγή-
κε στο χῶλλ, και πέρασε από το γραφεῖον του
ξενοδοχείου.

— Η κόρησσα Μάκ-Λεοδ, παρακαλῶ;

— Η κόρησσα Μάκ-Λεοδ; Δεν γνωρί-
ζομεν αὐτὸ τό ὄνομα κύριε.

— Η κ. Μάτα-Χάρι;

— Α! ή κ. Μάτα-Χάρι! Μάλιστα κύριε.

— Η κ. Μάτα-Χάρι μένει στο ξενοδοχείο.

— Εδῶ είναι, παρακαλῶ;

— Όχι, κύριε, βγήκε έξω.

— Εὐχαριστῶ.

Ο Χάραλδ κάθησε στο χῶλλ και παράγ-
γειλε καφέ. Δύο ὄρες πέρασαν. Τίποτε δεν
εφάνη. Τό ρολόγι της είσοδου χτύπησε την
ὄρα μία μετά τὰ μεσάνυχτα. Τό χῶλλ είχε
άδειασῇ πλέον και τὰ γκαρσόνια του ξενοδο-
χείου έβαζαν τα καθίσματα σὲ τάξη. Ο Χά-
ραλδ παρήγγειλε το τρίτο του οῖσιον με σόδα.

— Αλλά δεν ήτο δυνατόν να μείνῃ περισσέτε-
ρη ὄρα εκεί.

Βγήκε έξω και πλανήθηκε μία ὄρα ακόμη
στο πεζοδρόμιον, επιδίδεσθ την είσοδον του
ξενοδοχείου. Εφαντάζετο ότι ή χορεύτρια
με τη φίλη της θά πέρασαν τη βραδιά τους
σὲ κανένα θεάτρο ή μουζευχῶλλ. Μάταια πε-
ρίμενε όμως. Ητο σκοτωμένος από την κόουσαι
γιατί τό πρωί είχε σηκωθῇ σὲς πέντε γιά να
φθάσῃ εγκαίρως στην προνήν προπόλησιν του

κ. Δουπλῆν. Αναγκάσθηκε να πάῃ περὶ ὅς τό
ξενοδοχείο του 'Εδουάρδου Ζ', όπου μάλιστα
μπορούσε να ξεπληρώῃ δύο ὄρες κατάκοπος
και εξητλημένος. Είς τας ἑπτὰ το πρωί ήτο
πάλιν έμπρός στο ξενοδοχείον 'Αλάμπρα.

Δύο άστυνομικοί περιεφέροντο σοβαροί στο
πεζοδρόμιον. Ζήτησε τό θυρωρό. Δεν ήτο σὲ
θέση του. Μέσα στο γραφεῖον κανείς. Μόνο
μὲν ένα γκαρσόνι με τό ποκάμισο και την
ποσάμην ποδιά του να σκουπίζῃ το χῶλλ.

— Πές μου, φίλε μου, σὲ παρακαλῶ, πού
είναι ή αίθουσα τοῦ δωματίου της κ. Μάτα-
Χάρι;

Τού έδειξε ένα χαρτί των είκοσι φράγκων.
Ο έφημέτης τού έκλεισε τό μάτι με ὕψος συνε-
νόχου και τού είπε σιγανά:

— Ναι, ναι, ξέρετε. . . Είμεθα προειδοποι-
ημένοι. . . Ελάτε μαζί μου, κύριε.

— Ανε

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΓΚΡΕΜΟΣ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Τό φως του φεγγαριού έλουζε ολόκληρο το χωριό. Στ' ασπρήντα φύλλα των λευκών γυνότανε μία λεπτή ανατριχίλα από το μυρωμένο αγεράκι που ταξίδευε παιχνιδιάρικο από τα γύρω βουνά. Τη γαλήνη της αυγουσιτιάτης νύχτας δεν έκοβε κανένας θόρυβος, μόνο πέρα μακριά στην κορυφή ενός γκρεμού ακουγότανε ο άχος της φλογέρας κάποιου τσιπανόπουλου που παίζει ένα λυπητερό τραγούδι.

Στην ξωπόρτα καποινανού φτωχόσπιτου καθόντουσαν τρεις γυναίκες. Η μία από τις τρεις, η πιο μεγάλη, μίλαγε κ' η άλλες την ακούγανε με προσοχή. Σε μία στιγμή ακούστηκαν για λίγο η γυναίκα που μίλαγε, σταμάτησε τη κουβέντα και με πένυχωσα είπε:

— Πάλι το ίδιο τραγούδι παίζει το βλοσυρό...

— Ποιό τραγούδι; Θεάκο; ρώτησε η μικρότερη τη γοργά Καλοτίνα.

— Το τραγούδι της τρελλής, απάντησε η γοργά.

— Ά! ναι — έκανε η δεύτερη γυναίκα. — Ά! ναι είναι, θαρρώ, κάποιο τραγούδι παύει σχεσί με το γκρεμό της τρελλής.

— Θεάκο, για πές μας την ιστορία...

— Είναι πάνω κάτω — άρχισε — παραμύθια από τότε καμιά σαράντα χρόνια.

— Ήρουν και γώ νέα ακόμα. Μία Κυριακή, ύστερα από τη λειτουργία στην εκκλησία του χωριού κάνανε το μνημόσυνο, το χρόνο θέλω να πω, του Μπάμπη του ψαρά, ο Θεός χωρώς την ψυχή του. Η γυναίκα του και τα τέσσερα της ορφανά, δύο άρσενια και δύο κορίτσια κ' ο γέρον Άναστάσης, ο πατέρας του συχωρεμένου, χόνανε μαύρο δάκρυ ακούοντας τις ευχές του παπά, που παρακαλούσε το Μεγαλόδυναμο να του ανακουφίση την ψυχή.

Στο τέλος ξεκίνησαν όλοι μαζί για το σπίτι με σκυμένο το κεφάλι και βαρεία την καρδιά.

Η Άσημνια, έτσι τη λέγανε τη χήρα, από το πρωί και όλη τη μέρα ήτανε κατσουικισμένη. Είχε δη ένα κακό όνειρο.

Είπε τον άντρα της να μπαίνει από το παρθένο στο σπίτι της και να της κλέβη τη φωτογραφία του μικρότερου της αγοριού του Νότη. Την πήρε αφήνοντας ένα στριγγό γέλιο χωρίς να πη λέει στη γυναίκα του.

Ευπνήσε αλαφιασμένη, έστειλε και φώναξε τη γοργά Ζαχαρούλα, μία γοργά έννενηνταρίτισα, πούχε περάσει πολλά στη ζωή της και γνώριζε πολλά πράγματα. Ερχόυσε τα μάγια, ζεμάρια και ζηγούσε και τα όνειρα.

«Κάτι σου ζητάει ο άντρας σου», έζηγρεσε η γοργά Ζαχαρούλα. «Για καλό και για κακό άναψου ένα κερι και πρόσχε πολύ τα παιδιά σου, μήπως και σου άρρωστήση κανένα ή μη συμβή τίποτε άλλο. Της Κυριακής τα όνειρα ξεδιανύουνε ένα κ' ένα.»

Και έφυγε αφήνοντας τη γυναίκα βαθεία συλλοισμένη.

— Φαίνεται όμως — έακολούθησε η γοργά Καλοτίνα διορθώνοντας την μπόλια της — ότι το σπίτι αυτό ήτανε καταραμένο, κ' άκούστε.

— Θά'χε περάσει, ως ένα τέταρτο από την ώρα που έφυγε η γοργά Ζαχαρούλα από το σπίτι της χήρας, και η Άσημνια ήτανε καθισμένη ακόμη στην καρέκλα της. Η όψη της ήτανε πολύ άλαγγμένη. Τα μάτια της είχανε πάρει μιάν άλλωστη έκφραση και μέ-

νανε καρφωμένα σ' ένα σημείο.

«Λέαφνα σηκώθηκε μ' άγρια όψη.

«Όχι», είπε με φωνή τρομακτική, «όχι δεν μπορεί ο χάρος να μπή πειρά σ' αυτό το σπίτι». Και σηκώθηκε και στριφογύριζε μέσα στο δωμάτιο σαν τρελή.

Ο γέρον Άναστάσης είχε πάει στο παρθένο. Η Μαρία είχε όχη να ζητήσει τα παιδιά. Μόνο η Μαγδαληνή ή μεγαλύτερη της κόρη είχε μείνει σπίτι. Άμα είδε τη μητέρα της σ' αυτή την κατάσταση φοβήθηκε και φώναξε μία γειτόνισσα. Βάλανε με το στανιό την Άσημνια στο κρεβάτι να συχάση. Τίποτα, τίποτα, παραμύθια.

«Ά! Μπάμπη, τί θέλεις, φύγε, φύγε. Μη μου άγγίξεις τα παιδιά!... Γιατί τα χέσια σου είναι λερωμένα.» Άξαφνα έριξε μια κρουγή και πεταχτηκε έξω από το κρεβάτι, με τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες και τα μαλλιά άναστατα.

«Ά! Νά ο θάνατος, ό! τι τρομερό δρεπάνι που κρατάει! Καταραμένε, φύγε, φύγε από το σπίτι...»

Και χύμισε σε μία άορισμένη διεύθυνση με τα χέρια τεντωμένα μπρός, λες και κάποιον ήθελε να ξεσκίση. Δεν πρόφτασε όμως να προχωρήση ούτε δύο βήματα κ' ούτε τη φράση της να τελειώση γιατί σωριάστηκε στο πάτωμα άναίστητη.

Η Μαγδαληνή με τη γειτόνισσα καθορθώσανε με χίλια βάσανα να τηνε συνεφέρουνε.

«Όσο είχε άρσενια ένας άγέρας που έκανε τα παρθένα του σπιτιού να τρίζουνε. Σύννεφα βαρεία είχανε σκεπάσει ολόκληρο τον ορίζοντα και μία άπέραντη μαυρίλα είχε άπλωθή παντού, ώστε νόμιζες ότι ήτανε μεση- νυχτα. Σε λίγο άρχισαν να πέφτουνε χον- τρες ψυχάλες. Η ώρα, θάτανε δώδεκα πάνω κάτω. Ένα πουλί φτερούγιασε και μπήκε σκιαμένο στο σπίτι.

«Μπα που να φας το κεφάλι σου γρουσουζικό πράγμα», έκανε τρομαγμένη η γειτόνισσα και πήρε διτθρότητα μερό της για να διώξη το πεσομένο.

«Τι είναι», έκανε η Μαγδαληνή.

— «Ά!», είπε φοβισμένη η γυναίκα.

«Ά! πώς τρέμω. Αυτό, παιδί μου, είνε πολύ γρουσουζικό πράγμα. Σ' όποιος σπίτι τυχαι και μπή εκεί πέφτει θανατικό.»

Δεν πρόφτασε να τελειώση τα λόγια της κ' η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα η Μαρία τραβώντας τα μαλλιά της.

«Σκοτώσανε το Νότη» έσκουσε μέσα σε άναφυλότητα. «Ο Γιαννιός έριχνε στο αγράδι και του έφευγε ή σφαίρα και ήθελε το Νότη κατ'άσθηθα.»

Κείνη τη στιγμή μπήκανε στο σπίτι δύο χωριάτες καταμουσκεμένοι από την μόρα πούχε άρσενια, και κατόντας στα χέρια τους το πεθμένο παιδί. Ο άδερφός του ο Γιώργος σκοτωνότανε από το κλάμμα.

Η Μαγδαληνή άρχισε να κλαίει κ' αυτή σιγά κ' ο γέρος ο δυστυχισμένος πούφτασε κ' αυτός κείνη τη στιγμή ξερίωνε τις κά- τασπες τριχες των μαλλιών του.

Η Άσημνια έβπνγη άγονα από τις φωνές και μόλις είδε τι συνέβαινε, κατέβηκε έ- πως ήτανε γυμνή από το κρεβάτι, πλησίσε χωρίς μιλιό το σκοτωμένο της παιδί και το κύτταξε αμίλητη για κάμποση ώρα.

Άφου έμεινε έτσι τρία τέσσερα λεπτά, ά- φισε έξωφρα ένα στριγγό γέλιο, κ' άρχισε να τρέχη έτσι όπως ήτανε γυμνή.

«Όσο ο άγέρας φουσκάνουσε κ' η βροχή έ- περτε με το τουλούμι.

Τη γυρεύανε τέσσερες πέντε μέρες, μα τίποτα. Είχε χαθή.

ΔΙΑ ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΗΣ

Εκεί κάτω, πίσω απ' τη καλαμιά, κούλα ένα παλιό και καθαίο που πηγαίνο τον έζω τα πονεμένα μου μάτια.

Το χτεσινό γύμα ξεμυ- έτοις όπως ξεγυμνεί το πα- στην άγκυλιά της μάνης να φαι από καιρό την ευτυχία του. Τρέχει και τραγουδάει, σεί ποτέ πάνω, συλλογίζομαι.

Άπό 'δω είναι δύσκολο να διαβάτης και δε θα ξέρη πο- που του δίνει το πάλαι πο- γλυκό και δροσερό νερό του.

Είναι μαγικό το τραγούδι καλαμιάς είναι ακούμενες από πάνω του. Είναι σε μια τουργιά γι' αυτό πατώ στο νε- νο κοντά του. Μα το χτεσινό ροι πως ήτανε να ξεγυμνεί και σάν έσκυψα να ιδω τα π- ένα δάκρυ πάνω του. Το πο- γόσταψε τη γληγοράδα του, το τραγουδούσε πιά.

Γιατί μούκανε τόσο και πως την καταδέρια μου θα τρ- σο σκληρά. Τ' είν' αυτό που θά- ρωνες τόσο;

«Δάκρυ! Και τί θα πη- «Το κλάμμα της Άγα- νερού, σάν το δικό σου, ήτα π- «Ό, μα δάκρυ... Δεν ήτα σ- το μεγάλο δονο μπορεί να λη- Πώς να τρέξω τώρα, πώς να- Μου δόλωσε το νεράκι μου απ- «Έσο τακτικότες με μια π- να πούμε μες που παρτίνα- τόσα θολά ποτάμια, που σπεί- μας τόσα «βουνά», τόσα με- «Και ποιος σας είπε να ή- τε;» ν' αγαπάς; Κονήτα- τραγουδάτε την μα μη τη- ποτέ!...»

Υστερα από κάμποση μέ- ριατης πέρασε κοντά και π- σίσταθηκε μία όρμη άνοστη- και στο πιο βαθύ και άπυρ- γκρεμού είδε ένα πώμα μισο- φάλι από τα κοράκια.

Οι χωριανοί άμα το μάτην- να το θάβουνε γιατί ήτανε π- ένας άνθρωπος άταρος και ά- Τήν ώρα που άπθωναν το πώ- βρηχανε ένα φυλάχτο που εί- είχε πέσει κ' έτσι καταλάβα- σκοτωμένη.

Υστερα από λίγον καιρό κ- κ' αυτός το δρόμο της νε- γιού του, πέθανε δηλαδή.

Τα κορίτσια φύγανε με τον άλλον για να μη ξανα- πειρά στο καταραμένο σπίτι.

Από τότες στο σπίτι αυτό θά- βαγμεις φωνάζουνε.

Τελειώσε την ιστορία της π- τίνα και με την άκρια της π- πισε κάποιον δάκρυ.

Κείνη τη στιγμή πάλι άκού- ρα του τσιπανόπουλου, μα τη- γε ένα εύθυμο τραγούδι.

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΕΡΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Τα προσηγορευμένα — Ο ζωγρά- ρος Γκάθ και η Τζένη Τσάμπιν άγαπώνται. Άλλ' όταν πρόκειται ν' αποφασίσουν περί γά- μου, εκείνος διστάζει. Η Τζένη τότε, κατ' συμβούλην του ιατρού της, φεύγει εις μακρινό ταξίδι. Με αυτόν τον τρόπον μπορεί και ο Γκάθ ν' αλλάξη γνώμην...

(Η συνέχεια)

Κ' έχει δικαίον. Ν' αγαπά την Τζέ- νη, ν' ανταγαπάται από τη Τζένη! Υπό- χει μεγαλύτερη ευτυχία; Μα αφού εκείνη δεν έχει έμπιστοσύνη στον χαρακτήρα του, άς τον άφήση να δοκιμασθή. Είμαι δέδωας πώς ο Γκάθ δεν θ' αλλάξη, και άν αλλάξη τότε αυτό σημαίνει πως η Τζένη έχει δικαίον. Λοι- πόν άς ταξιδεύη ένα χρόνο. Αυτό θά της κά- μη καλό, θά την κάμη ν' αλλάξη το ρεύμα των ιδεών της και να βλέπη τα πράγματα γε- νικώτερα. Ο Γιαγάρας θά σαρώση μέσα στην ψυχή της κάθε δισταγμό, και ίσως τότε του στείλει κανένα τηλεγράφημα πού να τον κά- μη ευτυχισμένο...

Η Τζένη λοιπόν άκολούθησε την συνταγή του γιατρού και ταξίδευε άμέσως. Δύο χρό- νια ολόκληρα ταξίδευε στην Αμερική και στην Ιαπωνία. Και τώρα βρίσκονταν στην κο- ρινή της Μεγάλης Πηνταίδος του Χέοτος γόσταψε τη γληγοράδα του, το τραγουδούσε πιά.

Γιατί μούκανε τόσο και πως την καταδέρια μου θα τρ- σο σκληρά. Τ' είν' αυτό που θά- ρωνες τόσο;

«Δάκρυ! Και τί θα πη- «Το κλάμμα της Άγα- νερού, σάν το δικό σου, ήτα π- «Ό, μα δάκρυ... Δεν ήτα σ- το μεγάλο δονο μπορεί να λη- Πώς να τρέξω τώρα, πώς να- Μου δόλωσε το νεράκι μου απ- «Έσο τακτικότες με μια π- να πούμε μες που παρτίνα- τόσα θολά ποτάμια, που σπεί- μας τόσα «βουνά», τόσα με- «Και ποιος σας είπε να ή- τε;» ν' αγαπάς; Κονήτα- τραγουδάτε την μα μη τη- ποτέ!...»

Υστερα από κάμποση μέ- ριατης πέρασε κοντά και π- σίσταθηκε μία όρμη άνοστη- και στο πιο βαθύ και άπυρ- γκρεμού είδε ένα πώμα μισο- φάλι από τα κοράκια.

Οι χωριανοί άμα το μάτην- να το θάβουνε γιατί ήτανε π- ένας άνθρωπος άταρος και ά- Τήν ώρα που άπθωναν το πώ- βρηχανε ένα φυλάχτο που εί- είχε πέσει κ' έτσι καταλάβα- σκοτωμένη.

Υστερα από λίγον καιρό κ- κ' αυτός το δρόμο της νε- γιού του, πέθανε δηλαδή.

Τα κορίτσια φύγανε με τον άλλον για να μη ξανα- πειρά στο καταραμένο σπίτι.

Από τότες στο σπίτι αυτό θά- βαγμεις φωνάζουνε.

Τελειώσε την ιστορία της π- τίνα και με την άκρια της π- πισε κάποιον δάκρυ.

Κείνη τη στιγμή πάλι άκού- ρα του τσιπανόπουλου, μα τη- γε ένα εύθυμο τραγούδι.

είπεν η Τζένη στους Άραβας οδηγούς της. Θά με πάτε τώρα έμπρός στην Σφίγγα. Θέλω να την ρωτήσω κάτι, την ώρα πού ο ήλιος θά χάνεται στον ορίζοντα.

VIII

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ

Η Τζένη παρήγγειλε να της σερβίρουν τον καφέ στην βεράντα του ξενοδοχείου για να μη χάση την ήρεμη και μυστική δημοφιλία της γαλήνης της νύχτας εκείνης. Μέσα στο διά- φανο λευκό φως η Πυραμίδες φαίνονταν άκό- μη ήμηλότερες και στερεώτερες και η Σφίγγε τυλιγμένη μέσα στους πέπλους του αιώνιου μυστηρίου.

Και από τα μυστηριώδη βάθη της μαγεμένης αυτής νύχτας η Τζένη νόμιζε ότι τα όρατα έρωτευμένα μάτια του Γκάθ την έβλεπαν, ι- κόμη.

Η Τζένη έβλεπε τα μάτια της για να βλέ- πη καλλίτερα τα μάτια του αγαπημένου της. Πόσο κοντά της τον έννοιωθε αυτό το θράδι.

Μυστήριο... Και δεν είχε τώρα πλέον φό- βους πού τυραννούσαν τόσον καιρό την ψυχή της για το μέλλον... Η καρδιά της έξ- χειλίδε από έμπιστοσύνη και τρυφερότητα και

Η Τζένη θαύμαζε το μοναδικό πανόραμα πού άπλωνόταν τώρα έμπρός της.

πεποιθμένη στον έαυτό της και στον αγαπημένο της... Άν ήτο τώρα ο Γκάθ κοντά της! Θά τον άφηνε να βλέπη το ποτάμι της όσο ήθε- λε χωρίς φόβο... Και θά τ'ό έλεγε:

Είμαι δική σου Γκάθ! Πάρε να ήμουν ώραία για τόν έρωτά σου, άθνητά ώραία, ό- σαν τις γυναίκες. Γιατί αυτό σου ταίριαζει. Άν όμως έτσι όπως είμαι, έ- σου ταίριαζει. Άν όμως έτσι όπως είμαι, έ- σου ταίριαζει. Άν όμως έτσι όπως είμαι, έ- σου ταίριαζει.

Ποιά άραγε να ήταν η αϊτία αυτής της με- ταμορφώσεως της Τζένης; Μήπως η Σφίγγε ή- καμε το θαύμα της;

Η ή συνταγή του Μπράντ έφερε τώρα τα ψυχολογικά της αποτελέσματα; Η Τζένη άν- τιμετώπιζε τώρα την κατάσταση με μιάν αντί- ληφν ύγιεινέστερη. Και πήρε άμέσως εκείνη τη λήφν ύγιεινέστερη. Και πήρε άμέσως εκείνη τη λήφν ύγιεινέστερη.

Μα δεν έχει διασπείνει και δεν έφτασε για- τί δεν θέλησε ποτέ να ν' ανταγαπάται... Τό καμμένο το παιδί! Δεν έπρεπε να κινή τόσες δυσκολίες για το γάμο του. Σήμερα δεν θά είνε τόσο δύσκολος. Μπορούσε να διαλέξη κά-

Η Τζένη δεν είχε καμιά άμφιβολία ότι ο Γκάθ την άγατούσε ακόμη. Και σε μόνη την αναπόληση της προσεχούς συναντήσεώς της μαζί του και της όμολογίας πού θά του έκανε η Τζένη, έννοιωθε πώς τον είχε κοντά της τον αγαπημένο της, έννοιωθε το σφιγμένο της άγκα- λιάς του, έννοιωθε το κεφάλι του άπάνω στο στήθος της. «Ό! τα αγαπημένα του τα μάτια, τα φωτερά πώς την κούταζαν! Ό! Γκάθ! Γκάθ!

— Ένα πράγμα καταλαβαίνω τώρα πολύ καθαρά, σκέφθηκε η Τζένη. Άπόψε έπηρεα ό- ριστικώς την άπόφασί μου. Άν ο Γκάθ μ' αγαπά ακόμη, άν έχη ανάγκη από μένα δεν είναι δυνατόν να ζώ πλέον μακριά του, θά πά- γω σ' εκείνον!

Και μιά δαθεία χαρά ζήτησε μέσα στην ψυχή της.

Την στιγμή εκείνη μιά συντροφιά από Άγ- γλους βγήκε απ' την τραπεζαρία του ξενο- δοχείου και σκορπίσθηκε στην ταράτσα. Είχαν φθάσει εκείνο το β' άδυ και είχαν φάγει ά- γα. Η Τζένη μόλις τους είδε. Μία κυρία με την κόρη της, δύο ν.οι, και ένας κύριος ήλι- κιωμένος πού φαίνονταν στρατιωτικός. Η πα- ρουσία τους δεν ένδιέφερε την Τζένη, αλλά τάραξε την όνειροπόλησή της, διότι κάθισαν σ' ένα τραπέζι εκεί κοντά της και έξακολού- θησαν να συνομιλούν δυνατά σάν να ήσαν μόν- νοι τους. Ο ήλικιωμένος κύριος κρατούσε στά χέρια του το «Μόρνινγκ Πόστ» και οι δύο νέοι σχολίαζαν μια είδηση πού είχαν διαβάσει πρό- ολίγον μέρα.

Τό δυστυχισμένο το παιδί! Είνε τρομερό ή- μως είπεν η κυρία.

Είμαι βεβαία ότι θά προτιμούσε να σκο- τοιή άμέσως! άνέκραξεν η νέα. Όσο για μέ- να θά προτιμούσα χιλίες φορές.

Ό! δη, είπεν ο άλλος νέος και έσκυ- ψε τρυφερά κοντά της. Η ζωή είνε γλυκειά πάντα, ό,τι και άν συμβή.

Θέέ μου! φώναξε. Τέτοια ζωή! να είναι κανείς τυφλός άναστενάξεν η νέα. Τυφλός για όλη τον τίν ζωή!

Μά άραγε με το δικό του το τρυφερό; ρώτησε η ήλικιωμένη κυρία. Και πως είνε δυ- νατόν να διαλέγουν κανείς τέτοια έπαχ; Ά- κόμη είμαστε στο Μάϊο μήνα.

Ο κύριος πού έμοιαζε στρατιωτικός, πού διάβαζε ένα γράμμα, ρέκωσε την άσηγνοσύ- του και είπε:

Άκούωσι γι' αυτό το δυστύχημα πού γράφουν. Δεν είχε δη ο ίδιος στο κανήνι. Μισόσε άλλως τε το κανήνι. Γυρούσε μέσα στην ιδιοκτησία του και έτυχε να περάσω από ένα μέρος πού κινηόταν λαός. Τότε εκεί- νος πήδησε άποτόμας το φράκτι για να κινή το λαό να φύγη, και τη στιγμή εκείνη έγινε το δυστύχημα. Ο κυριώος είχε απαντήσει πλέ- ον και ή τρυφερά από κτήσεως σ' ένα αντί- κρονο δένδρο σκορπίσθηκε και τον ήρθε από πάνω. Δεν πού κατέστρεψε το πρόσσωπον και ο έρκαφός δεν έκαθε τίποτε, αλλά έγρασε το φως του για πάντα.

Είπε το φοβερότερο δυστύχημα πού μπο- ρούσε να πάθη.

Ζη άκούη η μητέρα τους ρώτησε η ή- λικιωμένη κυρία.

Όχι, είνε μόνος. Δεν έχει κανένα στον κόσμο. Φίλος έχει βέβαια με την ντουέλα. Είνε ο άνθρωπος ο δημοφιλέστερος του Λον- δίνου και πάντα σκόρπιζε γύρω του τη χαρά. Μα δεν έχει διασπείνει και δεν έφτασε γιατί δεν θέλησε ποτέ να ν' ανταγαπάται... Τό καμμένο το παιδί! Δεν έπρεπε να κινή τόσες δυσκολίες για το γάμο του. Σήμερα δεν θά είνε τόσο δύσκολος. Μπορούσε να διαλέξη κά-

Η ΕΥΘΥΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η ΝΕΟΤΗΣ ΑΛΛΟΤΕ

... ΚΑΙ ΤΩΡΑ.

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπορώ με μιά γροθιά νά σπάσω ένα μάρμαρο τραπέζιου.
— Έγώ όμως κάνω κάτι περισσότερο. Σταματώ ολόκληρο τραίνο !
— Τι λές ; Κοροϊδεύεις ;
— Όχι. Μιλώ σοβαρώς. Είμαι μηχανικός του σιδηροδρόμου.

Ο δάσκαλος. — Πότε εισήχθη ο Χριστιανισμός εις την Ρωσίαν ;
Ο μαθητής. — Τò 988.
Ο δάσκαλος. — Πρό Χριστού ή μετά Χριστόν ;
Ο μαθητής (μετά ώριμον σκέψιν). — Αυτό δεν μάς τό είπατε . . .

Η κακογλωσσία των λογοτεχνών μας.
Ηρώτησαν ένα λογοτέχνην για κάποιον τυνάδελφόν του :
— Καί τί ιδέα έχετε γι' αυτόν ;
— "Α τόν σέβομαι. Μά είναι χωρίς άμφιβολία ένας από τούς χιλίους καλλιτέρους ζώντας "Ελληνας λογοτέχνας . . .

Η μητέρα προς την κόρη της, πού είναι εις ώραν γάμου :
— Νά πάρης αυτόν πού σου λέω. Είναι άσχημος, μά είναι πλουσιώτατος. Μή σέ προσελκύει ή όμορφιά των άνδρών. Η όμορφιά είναι πράγμα εφήμερον.
— Η άσχημία όμως είναι διαρκής, άπαντά ή κόρη.

Ο άσθενής. — Θέλω νά ιδώ τόν ιατρόν πού θεραπεύει τά στομαχικά νοσήματα.
Ο θυρωρός. — Είναι άρρωστος.
Ο άσθενής. — Καί τί έχει ;
Ο θυρωρός. — Τò παλιό του βάσανο : τό στομάχι του . . .

Στό γραφείο μιās ασφαλιστικής εταιρίας :
— Θέλω ν' ασφαλισθώ. Είμαι 90 χρονών.
— Δεν ασφαλίζουμε ανθρώπους αυτής της ηλικίας.
— Με συγχωρείτε, αλλά δεν ξεύρετε τήν δουλειά σας. "Αν πιάσετε τή στατιστική θά ίδητε ότι ελάχιστοι πεθαίνουν σ' αυτή τήν ηλικία.

Στό μάθημα της φυσικής :
Δάσκαλος. — "Όταν έπαιθον τί βλέπετε από πάνω ;
Μαθητής. — Τόν ουρανόν.
Δάσκαλος. — "Αλλ' έτσι είναι ;
Μαθητής. — Τήν όμπράδα . . .

Μεταξύ ζητιάνων στην πόρτα σου :
— Μή χάνης τόν κόπον σου . . . τό σπίτι καθωνται άνθρωποι τρεμά νηδες.
— Πώς τό κατάλαδες ;
— Νά : κύτταξα από τό παράθυρο δύο κυρίες πού έπαιζαν, χάζοντο στό ίδιο πιάνο !

— "Υπάρχουν μερικά τραγούδια πεθαίνουν ποτέ . . .
— Τò ξέρω έχ πικράς πείρας. Μά προσπαθεί κάθε βράδυ στό πιάνο μερικά, μά δεν τό καταφέρνει . . .

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΒΡΟΤΗΣ

Ο ιδιοκτήτης. — Δεν σάς έκαμα κύριε κλέπτη, καμμίαν παρατήρησιν δταν σάς είδα πού μου πέρατε τά άσημικά μου και τόσα άλλα πράγματα, άλλ' έφ' όσον θέτετε χείρα και επί του κυπέλλου πού έπήρα βραβείον εις τούς αγώνας του κρίκετ, νομίζω ότι έχω υποχρέωσιν νά διαμαρτηρηθώ έντόνως . . .

(Χιούμοριστ)

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Η κυρία (με συμβουλευτικόν ύφος). — Δεν πιστεύω, κυρία, νά έχης φίλους.
Η νέα υπηρέτρια (κάπως πειραγμένη). — Καλέ τί μου λένε. Σήμερα κιόλας θά σάς αποδείξω πόσους έχω . . .